

Princess

คนที่รักกลับทอดทิ้ง คนที่เป็นเวยกลับห่วงใย

姜方妻

ยอดภรรยา

สมนต์มัทนา

ยอภรรยา

ภรรยา

มนต์มฤตนา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 322

ยอดภรรยา

โดย มนต์มีถุณา

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2564

ราคา 345 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4395-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุวิภาชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วลัยนันท์ พร้อมมิตรธญาดี
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภพร สกุศลบังคิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ไยดี พิสูจน์อักษร : อดุลกา อนันตทานนท์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก : buchibolio รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี พับลิช (1991) จำกัด

สตาปอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าที่ขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

การที่คนเราจะมองเห็นเนื้อในของกันและกันคงเป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุด เพราะในช่วงที่เราสบาย มากด้วยเงินทองและบารมี คนมากมายพร้อมจะยิ้มแย้มเข้าหาเสมอ จนบางครั้งไม่รู้ว่ายิ้มนั้นออกมาจากใจหรือแค่เรื่องคำนวณผลประโยชน์กันแน่ ชีวิตของ ‘กุจิ่นอัน’ ก็เป็นเช่นนั้น เขาเคยรักสตรีผู้หนึ่งมากขนาดที่อยากจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกับนาง เพียงแต่เมื่อเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบากมากที่สุดในชีวิต ได้รับบาดเจ็บสาหัสจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ฐานะรอนแรมทำพอารักษาไว้ไม่ได้ สตรีที่คิดว่าดีก็ทอดทิ้งเขาไปอย่างง่ายดาย

ในขณะที่เดียวกันความยากลำบากก็ช่วยให้เห็นเนื้อแท้ความดีของคนเช่นกัน บางคนที่เราไม่เคยเห็นค่าอาจจะเป็นคนที่หวังดีกับเรามากที่สุด ‘หวังลี่ถึง’ เป็นสตรีประเภทนั้น เป็นคนที่ขอแค่ได้แสดงความหวังดีต่อคนที่ตนเองรักโดยไม่ต้องตอบแทนอะไร ความสุขของนางคือการดูแลคนอื่น

‘กุจิ่นอัน’ กับ ‘หวังลี่ถึง’ ได้พบกันในช่วงเวลาทุกข์ที่สุดของชีวิต พวกเขาอบกู้หัวใจและชีวิตของกันและกันด้วยความรัก ความปรารถนาดี เรียนรู้เนื้อแท้ของมนุษย์ว่าบางครั้งใบหน้าที่ฉาบไว้ด้วยรอยยิ้ม ความอาทรกลับไม่ได้เกิดจากหัวใจแท้จริง

ยอดภรรยา ไม่ได้กล่าวถึงสตรีที่ดีที่สุด มีความสามารถอันน่าทึ่ง หรือ

เป็นยอดสตรีที่งดงาม ‘หวังลี่อิง’ เป็นเพียงสตรีที่มีความสามารถธรรมดา ไม่ได้เล่นดนตรีเก่งที่สุด วาดภาพสวยที่สุด หรือทำอาหารเก่งที่สุด ไม่ได้มีความฉลาดที่โดดเด่น ภูมิหลังธรรมดา หน้าตาก็ธรรมดา นางคือภรรยาที่แต่งงานเพื่อแก้ชะตาให้สามีเท่านั้น แต่ ‘หวังลี่อิง’ ได้ทำหน้าที่ภรรยาอย่างดีที่สุดด้วยการดูแลและภักดีต่อคู่ชีวิตของตนเอง คนเป็นสามีต้องการเท่านั้นใช้หรือ และภรรยาที่ต้องการยอดสามีที่ซื่อสัตย์ รัก ใส่ใจ และห่วงใยกัน

ความดีจะชนะทุกอย่างอาจเป็นเรื่องเพื่อฝัน แต่ ‘หวังลี่อิง’ ได้พิสูจน์แล้วว่าความดีของนางเอาชนะหัวใจยอดบุรุษอย่าง ‘กุ่จิ้นอัน’ ได้อย่างไร นางเปลี่ยนจากสตรีนอกสายตากลายเป็นยอดภรรยาหนึ่งเดียวกลางหัวใจของรองแม่ทัพตะวันออกที่ก้าวข้ามทุกอุปสรรคไปด้วยกัน

นิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นด้วยความคิดเรียบง่าย แต่ว่าภรรยาที่ดีคนหนึ่งควรเป็นอย่างไร ตัวละครไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้ดีที่สุด เก่งที่สุด แต่ละคนมีข้อดีข้อเสียที่ต้องเรียนรู้และเปิดใจให้แกกัน หวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานกับการอ่านนิยายจีนเรื่อง ยอดภรรยา นะคะ

ขอบคุณบรรณาธิการและสำนักพิมพ์ริ้นเซสที่ให้โอกาสนิยายเรื่องนี้ ขอขอบคุณนักอ่านที่สนับสนุนกันมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนนักเขียนที่ช่วยกันผลักดัน ไม่บ่นรำคาญเวลาคร่ำครวญ ตอกบัตรเข้างานหน้าเฟซบุ๊ก และขอบคุณครอบครัวที่อนุญาตให้บ่นงานได้อย่างเต็มที่ หวังว่าเราจะได้พบกันอีกในเล่มหน้านะคะ

รักและห่วงใย

มนต์มิถุนา

ငါ့အဖေဟာ

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายจีนย้อนยุคเรื่องนี้ใช้คำราชาศัพท์แบบจำลอง
คือเลือกใช้เพียงบางส่วนเท่าที่จำเป็น
ด้วยเกรงว่าหากใช้เต็มรูปแบบตามหลักเกณฑ์
อาจส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่า
อ่านเข้าใจยาก อ่านติดขัด หรือรกรุงรังเกินควร
เป็นอุปสรรคต่อการติดตามเรื่องราวอันเข้มข้นของตัวละคร
ทั้งนี้ทางสำนักพิมพ์ยินดีรับฟังข้อเสนอแนะ
เพื่อปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

หนึ่ง

ขุนศึกที่กลายเป็นนก

เขาเทียนฉางมิใช่เขาสูง แต่ทอดตัวยาวจากปลายสุดของเมืองหนึ่ง ข้ามผ่านอีกสองเมืองจึงถึงที่สุดลง ผู้คนต่างเรียกขานกันว่า 'เขาสามเรือน' อันหมายถึงภูเขาที่อยู่ในอาณาเขตสามเมือง ด้วยลักษณะที่ทอดยาวและกว้างขวาง เขาเทียนฉางจึงเป็นสถานที่ยอดนิยมของขุมโจรเพื่อใช้ในการหลบซ่อนตัว เพราะสามารถรอดพ้นจากทหารที่ไล่ล่าไปตามเมืองต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย ทางการต้องส่งคนขึ้นมาปราบปรามหลายต่อหลายครั้ง

เมื่อสองเดือนก่อนมีข่าวว่ากลุ่มโจรลี้ซื่อหรือกลุ่มโจรซูดเซียว ที่มักสวมเสื้อผ้าหรือผ้าโพกศีรษะสีเขียวออกปล้น เริ่มอาละวาดแถบเขาเทียนฉาง เมื่อเรื่องนี้ถูกส่งไปถึงเมืองหลวง ฉิหยางเกา หวงตี้แห่งแคว้นฉีจึงมีรับสั่งให้ กูจิ้นอัน รองแม่ทัพตะวันออก นำกำลังพลหนึ่งร้อยนายบุกขึ้นเขาเทียนฉาง ไปปราบปรามกองโจรลี้ซื่อ

กูจิ้นอันเป็นคนหนุ่มที่มีความสามารถ รูปร่างหน้าตาหน้าเป็นหนึ่งใน บุรุษงาม องอาจกล้าหาญ มีฝีมือด้านการขี่ม้าและใช้กระบี่เป็นที่เลื่องลือ แม้แต่ ตำแหน่งรองแม่ทัพก็ได้มาด้วยความสามารถอันโดดเด่น นอกจากนี้ภูมิหลัง ของเขาก็ดีเยี่ยม เรียกได้ว่าเกิดมาในกองทัพอทหารเพราะบิดาคือหยาซิงโหว

แม่ทัพคุมทิศตะวันออก ขุนนางฝ่ายบู๊คนโปรดของหวงตี้ มารดาเป็นบุตรสาว ขุนนาง นำเสียชีวิตที่เสียชีวิตไปก่อน หยู่ชิงโหวจึงเลี้ยงบุตรชายคนนี้ในกองทัพ ตั้งแต่เยาว์วัย ใครๆ ต่างก็คิดว่าเขาจะกลายเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งท่านโหวต่อจากบิดา

บุรุษรูปงามบนหลังม้ายกมือขึ้นเป็นเชิงห้าม ขบวนทหารที่ตามหลังมา หยุดฝีเท้าลงทันที กุ่จิ้นอันกระโดดลงจากม้า มือกระชับกระเป๋ี่ข้างเอวแน่น เบื้องหน้าไกลออกไปมีกลุ่มควันลอยขึ้นเหนือแนวพุ่มไม้ เป็นสัญญาณว่าพบเป้าหมายแล้ว

ผู้ติดตามเขาล้วนเป็นทหารที่เคยผ่านสนามรบมาด้วยกันทั้งสิ้น กุ่จิ้นอันแลสหทหารเหล่านี้รู้ใจกันราวกับพี่น้อง ไม่ต้องเอ่ยปากพูดอะไรพวกเขาก็รู้ความต้องการของเจ้านายได้เป็นอย่างดี ทันทีกุ่จิ้นอันฐู้นิวรี่แล้วหมุนไปรอบๆ ทหารทั้งหมดก็เอนกายตามแนวพุ่มไม้แล้วกระจายตัวออกไปทันที

“เมื่อครู่เหมือนได้ยินเสียงม้า” เสียงสนทนาดังขึ้นทางเบื้องหน้า

ผู้ที่ปรากฏตัวเป็นชายคนหนึ่งซึ่งสวมชุดสีน้ำตาลอย่างชาวบ้านทั่วไป ผ้าที่เขาใช้รัดเอวมีสีเขียวเข้มเช่นเดียวกับผ้าที่พันศีรษะเอาไว้ สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มโจรลี้ซื่อที่กุ่จิ้นอันกำลังตามหา เขาหมอบต่ำอยู่บริเวณพุ่มไม้ข้างทาง เลื้อยฝ่าสีด้าที่เขาสวมกลมกลืนไปกับผืนป่า

“เป็นม้าป่าหรือไม่” คู่สนทนาเป็นชายซึ่งดูอ่อนวัยกว่า อายุราวสิบเจ็ดหรือสิบแปดปี รูปร่างค่อนข้างผอม มีผ้าโพกศีรษะสีเขียวเข้มเช่นเดียวกับคนแรก

“เจ้าอยู่ที่นี้มาเกือบเดือน เคยเห็นม้าป่าที่เขาเทียบหนางหรือไม่” อีกคนว่าพลางมองไปเบื้องหน้า “ถ้าพบม้าป่าอย่างว่าก็ดีไป แต่ถ้าไม่พบอะไรคงต้องรีบไปรายงานหัวหน้า ไม่กี่วันก่อนคนของเรารายงานมาว่าทางการส่งทหารขึ้นมาปราบพวกเรา เห็นว่าเป็นถึงรองแม่ทัพตะวันออกเชียวนะ”

“ข้าเคยได้ยินมาเหมือนกัน เขาอายุยังน้อยก็ได้เป็นถึงรองแม่ทัพแล้ว” ชายอายุน้อยกว่าพยักหน้า

“เฮ้อ เจ้าไม่รู้อะไร คนผู้นั้นมีบิดาเป็นถึงท่านโหว แม่ทัพตะวันตก
เกรงว่าตำแหน่งนี้ได้มาเพราะอาศัยบารมีของบิดาเสียมากกว่า” เขาเย้ยหยัน

คนธรรมดาขอยอมคิดเช่นนั้นไม่ผิด รองแม่ทัพไม่ใช่ตำแหน่งเล็กๆ ขึ้นมา
อยู่ในตำแหน่งที่สูงได้ ไม่ใช่เพียงฝีมือ ทว่าต้องอาศัยเส้นสายไม่น้อย คนร่ำรวย
มีอำนาจจะทำสิ่งใดก็ได้ อยกยกตำแหน่งอะไรให้ใครก็ยอมได้ ในขณะที่พวก
เขาขึ้นเขามาเป็นโจรก็เพราะความมอดอยากยากไร้ หัวหน้าเคยเป็นทหารมาก่อน
ด้วยซ้ำ แม้ว่าจะมีฝีมือแต่เป็นเพียงคนบ้านนอก ไม่สามารถก้าวหน้าในอาชีพ
ได้ จึงตัดสินใจผันตัวมาเป็นโจร เรื่องนี้คนในกลุ่มรู้กันดี ในใจจึงมีความรู้สึก
ดูถูกรองแม่ทัพผู้นั้นไม่น้อย

“ทำไมเจ้าไม่พิสูจน์ด้วยตัวเอง”

เสียงที่ตั้งขึ้นทางด้านหลังทำให้พวกเขาสะดุ้ง พอหันกลับไปก็มีคนกระभी
จ่ออยู่ที่คอแล้ว ทหารที่เรือนกายอยู่ตามฟุ่มไม้ค่อยๆ โผล่ออกมาทีละคน เห็น
เช่นนั้นแทนที่จะหวาดกลัว คนที่เพิ่งเหยียดหยามกู่จิ้นอันไปกลับนั่งสงบ เขา
ยื่นมองรองแม่ทัพหนุ่มรูปงามอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อ โยน
บางอย่างขึ้นไปบนฟ้า จากนั้นชายอีกคนที่อยู่ข้างกันก็ขว้างลูกหินขึ้นไป แม้
ทหารจะสังหารพวกเขาทีละรายไป เมื่อลูกหินกระทบกับวัตถุปริศนาบนฟ้า
นั้นก็แตกออกเป็นผงสีฟุ้งกระจายไปทั่วอากาศ

ใช้เวลาเพียงครู่เดียวหลังจากที่ผงสีกระจายตัวในอากาศ เสียงเป่าแตร
ดังขึ้นในค่ายโจร นี่คือสัญญาณที่หัวหน้าโจรกำหนดเอาไว้ กู่จิ้นอันมองผงสี
นั้นก็อดชื่นชมไม่ได้ ที่แท้กองโจรลี้ซื่อสามารถรอดพ้นจากการไปไม่ได้
ตลอดก็เพราะมีหัวหน้าที่ฉลาดเช่นนี้ แม้แต่กลยุทธ์ทางการทหารก็ถูกนำมา
ประยุกต์ใช้ ทว่าเพราะดินปืนมีราคาแพง พวกเขาจึงใช้ผงสีที่ราคาถูกกว่ามาก
แทน

แม้พวกโจรจะรู้ตัวแล้ว แต่กู่จิ้นอันไม่ได้ตื่นตระหนก เขาเองก็ส่ง
สัญญาณด้วยพลุควันเช่นกัน ทหารที่กระจายตัวเป็นวงกลมอยู่รอบค่ายได้
สัญญาณก็กระโจนเข้าไปด้านใน ขณะที่พวกโจรกำลังตื่นตระหนกเตรียมตัว

รับผู้บุกรุก การบุกอย่างรวดเร็วทำให้โจรหลายคนไม่ทันตั้งตัว ไม่ทันหนีบอาวุธ ก็ถูกจับกุมเสียแล้ว

หัวหน้าโจรและลูกน้องระดับสูงหนีออกจากค่าย เขาเคยเป็นทหารมีฝีมือไม่น้อย สามารถตีฝ่าวงล้อมโดยอาศัยช่วงหลุมออกมาได้ กุ๊จิ้นอันรอเวลานี้อยู่แล้ว เขากับทหารอีกสองสามนายรีบติดตามไปทันที ระหว่างทางก็ให้ทหารคอยจับโจรตามทางโดยตลอด กุ๊จิ้นอันจึงตามหัวหน้าโจรไปจนถึงหน้าผาเพียงลำพัง

“เคยได้ยินมานานว่ารองแม่ทัพกู๋แห่งกองทัพตะวันออกมีฝีมือด้านการใช้กระบี่เป็นที่เลื่องลือ วันนี้ได้พิสูจน์กับตัวเองเสียที” หัวหน้าโจรหันมามิ้มให้ กุ๊จิ้นอัน เมื่อไม่มีทางให้หนีก็ต้องหันมาต่อสู้กัน

“ท่านเคยเป็นทหารปกป้องบ้านเมือง ผันตัวเป็นโจรเช่นนี้ไม่อัปอายบ้างหรือ”

หัวหน้าโจรหัวเราะเมื่อได้ยินประโยคนี้ สายตาที่มองกุ๊จิ้นอันเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “มีอะไรน่าอายหรือ ตอนเป็นทหารไม่ว่าจะขยันอย่างไร มีฝีมือมากแค่ไหน สุดท้ายก็ได้เบียดหัวตัดเท้าเดิม คุณงามความดีที่เคยทำไม่อาจสู้ลูกหลานคนมีอำนาจที่เจริญเติบโตภายใต้หยาดเหงื่อแรงงานของทหารชั้นต่ำเข้ามาเป็นโจรยิ่งขยันก็ยิ่งรวย ผลตอบแทนเช่นนี้หาไม่ได้ตอนที่เป็นทหาร ไม่มีใครสนใจด้วยว่าใครคนไหนเป็นลูกเต้าเหล่าใครมาก่อน โจรก็คือโจร ทุกคนเท่าเทียมกัน”

ความคับข้องใจของหัวหน้าโจรไม่ใช่ว่ากุ๊จิ้นอันไม่รู้ ระบบเช่นนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่มีอยู่จริง แม้ว่าเขากับบิดาจะพยายามแก้ไขก็ยาก ดังนั้นเขาไม่สามารถโต้เถียงได้ เพียงแต่วันนี้ชายตรงหน้าเลือกเดินทางผิด และเขามีหน้าที่ต้องปราบปราม ไม่จำเป็นต้องสนทนาให้มากความ หัวหน้าโจรจับกระบี่พุ่งเข้ามาหา กุ๊จิ้นอันปัดป้องรุกไล่ตามจังหวะ

ด้วยความแตกต่างของฝีมือ กุ๊จิ้นอันฟันกลางลำตัวของอีกฝ่ายจนเกิดแผลฉกรรจ์ จากนั้นก็ฟันเข้าที่ข้อเท้าอีกแผลจนล้มลง ไม่สามารถลุกขึ้นมา

ได้อีก เขาอยากจับเป็นมากกว่าจับตาย ทหารนายหนึ่งตามมาพอดี กุจันอันจึง
สั่งให้ทหารนายนั้นมัดโจรผู้นั้นเอาไว้

“รองแม่ทัพขอรับ ดูเหมือนมีบางอย่างอยู่ตรงหน้าผา” ทหารที่กำลังมัด
โจรเอ่ยขึ้น

กุจันอันหันไปมองที่ริมหน้าผา ยังไม่เห็นอะไร ทันใดนั้นก็รู้สึกได้ถึงลม
พัดผ่านด้านหลัง จึงหันกลับมา พยายามใช้กระจกเงาเงาอย่างตามลัญจนาตม
แต่ก็สายเกินไป กระจกเงาหนึ่งแห่งเข้าที่ห้องจนเกือบทะลุ

“เจ้า...” รองแม่ทัพหนุ่มตื่นตะลึง ผู้ที่ลอบทำร้ายเขาคือทหารที่ติดตาม
มาจากเมืองหลวง กุจันอันไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ยกโทษให้ข้าหน่อยด้วย ข้าเหนื่อยจริงๆ”

เมื่อกล่าวจบก็กระชากกระบี่ออกมา ใช้ขาถีบร่างของกุจันอันที่ยังไม่รู้ว่
เกิดอะไรขึ้นร่วงตกลงไปจากหน้าผา กุจันอันแหยงหน้ามองหน้าผาที่อยู่ไกลออกไป
ไปเรื่อยๆ ด้วยความเข้าใจ ร่างร่วงกระแทกกับกิ่งไม้ที่อยู่ตามแนวผาซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า ก่อนจะตกลงสู่พื้นดิน โลกทั้งใบพลันมืดดับไป

“เขายังมีลมหายใจ” เสียงกระซิบดังขึ้นรอบๆ

กุจันอันไม่รู้สึกรู้สึกลับปวด แต่รู้สึกมีแรงมากกว่า เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่า
เบื้องหน้าคือทหารหลายนายกำลังมุงดูอะไรสักอย่าง แม้มุมมองนี้จะแปลก
ประหลาดแต่เขาก็มั่นใจว่าเขายังไม่เสียชีวิต บางทีอาจเป็นเพราะกิ่งไม้จำนวนมาก
ที่ชะลอการตกของเขาเอาไว้ และหน้าผาก็ไม่ได้สูงเกินไป เขาจึงรอดชีวิต
มาได้ เพียงแต่เมื่อรอดชีวิตแล้ว ทำไมทหารที่ควรจะลงมาตามหาถึงไม่สนใจ
อะไรสักอย่างบนพื้นมากกว่าเขาที่ห้อยอยู่ตรงนี้

รองแม่ทัพหนุ่มค่อยๆ หันมองไปรอบๆ จึงพบว่าตัวเองเหมือนจะอยู่ใน
โถงที่สูง น่าจะเป็นต้นไม้ และมุมมองของเขาก็แปลกออกไป คือทุกอย่างมีสีที่
ผิดปกติ ดินที่ควรเป็นสีน้ำตาลกลับมีสีอื่นปนด้วย รายละเอียดยังเหมือนเดิม
แต่สีแปลกไป น่าจะเป็นผลกระทบจากอาการบาดเจ็บ

เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้ อันดับแรกควรเรียกทหารพวกนั้นเสียก่อน พอเอ่ยปากออกไปก็กลับไม่มีเสียงออกมา เขาพยายามอยู่หลายต่อหลายครั้งที่จะส่งเสียง ทุกอย่างอืดอาดและแปลกประหลาด จนสุดท้ายก็สามารถส่งเสียงออกไปได้ แต่กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด

“จึ๊บๆ”

ไม่ว่าจะพยายามอีกกี่ครั้งเสียงที่ออกมาก็มีเพียงเสียงร้องของนกเท่านั้น กุ๊จิ้นอันตื่นตระหนก ทหารนายหนึ่งได้ยินเสียงนกร้องอยู่ด้านหลัง ก็ลุกขึ้นยืนเดินมาดูมัน ตอนนั้นเองที่รองแม่ทัพหนุ่มพบว่าทหารดูเหมือนจะกลายเป็นยักษ์ตัวใหญ่ที่น่ากลัว และเขาก็กลายเป็นสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่ถูกอีกฝ่ายจับได้ด้วยฝ่ามือเดียว

“เจ้านกสีฟ้าตัวนี้น่ารำคาญจริงๆ”

“เลิกสนใจนกแล้วมาช่วยกันยกรองแม่ทัพกลับขึ้นไปด้านบนดีกว่า”
ทหารอีกนายเอ่ย

ทหารที่จับเขาเอาไว้หันกลับไป ช่องว่างเล็กๆ ระหว่างทหารแต่ละนายเผยให้เห็นว่าสิ่งที่พวกเขามองมาตั้งแต่แรกก็คือร่างของชายที่เต็มไปด้วยบาดแผล กุ๊จิ้นอันจะจำตัวเองไม่ได้ได้อย่างไร นั่นน่าจะเป็นร่างของเขา ไม่ว่าเสื้อผ้าหรือกระบี่ที่เขาพกเอาไว้ในมือล้วนบอกວ່านั้นคือร่างของเขา กุ๊จิ้นอันตื่นตระหนกและพยายามดิ้นรน ทหารนายนั้นจึงปล่อยมือให้เขาร่วงลงไปกับพื้น

กุ๊จิ้นอันตื่นตระหนกตัวเองไปด้านหน้า เขามองเห็นแอ่งน้ำขนาดเล็ก เมื่อไปถึงก็จ้องลงไปในแอ่งน้ำนั้น สิ่งที่เห็นไม่ใช่รองแม่ทัพหนุ่มรูปร่างงาม แต่เป็นนกตัวหนึ่งเท่านั้น แม้เขาจะไม่แน่ใจเรื่องสีขนบนร่าง ทว่านายทหารคนเมื่อครู่ก็เรียกเขาว่าเจ้านกสีฟ้า มันคงเป็นสีขนของเขาที่คนอื่นมองเห็น

‘เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น’

ในขณะที่กุ๊จิ้นอันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทหารก็ใช้ไม้ที่ไม่สามารถทำได้ถือนั้นสร้างแคร่หามขนาดเล็กขึ้นมา แล้วยกร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลขึ้นวาง เบกเดินอ้อมขึ้นไปบนเขาเทียนฉางอีกครั้ง นอกจากนี้ยังมีทหารบางส่วนที่ลากอีก

ร่างที่นอนอยู่ไม่ห่างกันนัก แต่วิธีปฏิบัติแตกต่างกันมาก เมื่อมองดูให้ดีแล้ว ชายคนนี้น่าจะเป็นหัวหน้าโจร ไม่มีใครสนใจร่างนั้นว่าจะเจ็บปวดหรือไม่ บางทีอาจเพราะเขาตายไปแล้ว ทหารจึงทำเพียงมัดร่างเอาไว้กับไม้ไผ่แล้วแบกตามขึ้นไป กุ๊จิ้นอันไม่มีเวลาอีกแล้ว เขาไม่สามารถทิ้งร่างของตัวเองได้

ปีกเล็กที่กลายเป็นอวัยวะหนึ่งของร่างกายกางออก ท่ามกลางความพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า ลัญจาดญาณของงนกในตัวเขาก็ตื่นขึ้น ร่างถูกยกลอยจากพื้น เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะชื่นชมสิ่งที่เกิดขึ้น รีบมุ่งหน้าตามขบวนทหารขึ้นไปด้านบนทันที

ทหารส่วนหนึ่งคุ้มกลุ่มโจรเดินทางกลับเมืองหลวง อีกส่วนส่งร่างของกุ๊จิ้นอันไปพบหมอที่ไกลที่สุด จากนั้นก็ส่งข่าวให้ทางเมืองหลวงทราบด้วย ในขณะที่กุ๊จิ้นอันก็กลายเป็นนกที่ติดตามร่างของตัวเองไปอย่างใกล้ชิด เขาไม่ชินกับการบินไปบินมาและมุมมองที่เปลี่ยนไป แต่เขาก็รู้ว่าไม่สามารถทำอะไรได้ในเวลานี้

เมื่อร่างที่บาดเจ็บถูกส่งไปพบหมอ สิ่งที่หมอทราบออกก็คือไม่สามารถรักษาเขาได้ แม้ว่าจะยังมีชีวิตและลมหายใจอยู่ แต่ร่างกายไม่ตอบสนองต่อบัจจัยภายนอก เมื่อไม่ตอบสนองก็ทำได้แค่รักษาอาการบาดเจ็บภายนอกเท่านั้น กุ๊จิ้นอันบินวนอยู่รอบๆ บ้าน เขารอเวลาที่ใครสักคนเปิดหน้าต่างทิ้งเอาไว้แล้วพยายามเข้าไปด้านใน

เย็นวันนั้นทุกคนต่างแยกย้ายกันไปพักผ่อน ทิ้งร่างของผู้ป่วยไว้เพียงลำพังในห้องพัก หน้าต่างไม่ได้ปิดสนิท นี่เป็นเรื่องที่ควรถูกตำหนิ พวกเขาปล่อยให้คนป่วยนอนรับลมหนาวในยามค่ำคืนได้อย่างไร แต่ถ้าไม่ใช่เพราะหน้าต่างบานนี้เปิดแง้มเอาไว้ เจ้านกสีฟ้าก็คงไม่สามารถเบียดร่างเข้ามาด้านในได้

กุ๊จิ้นอันกระพือปีกบินไปบนเตียง มองร่างกายที่เคยเป็นของตัวเองนอนนิ่งอยู่อย่างนั้น ลึนความสง่างามที่เคยมี ทิวทั้งร่างพันด้วยผ้าที่น้ำเกลือเพราะมีบาดแผลอันเกิดจากกิ่งไม้จำนวนมากเกี่ยวร่างกายตอนตกลงมาจากหน้าผา

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่อยากเชื่อว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้น ทำไมทหารนายนั้นถึงหักหลังเขา ไม่ใช่เข้าร่วมทุกขั้วร่วมลูขในสนามรบกันมาหรือหรือว่าเขาทำสิ่งใดให้ฝ่ายนั้นไม่พอใจ จากคำพูดก่อนจะถีบเขาดกหน้าผา บางทีนี่อาจไม่ใช่สิ่งที่อีกฝ่ายคิดจะทำด้วยตัวเอง

วันสองวันมาที่เขาบินไปรอบๆ และพบว่าทหารนายนั้นไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่นำเขามาพบหมอ อาจเป็นอีกส่วนที่คุมตัวนักโทษกลับไป กูจิ้นอันจึงสืบสาวราวเรื่องได้เฉพาะจากบทสนทนาของพวกทหารที่ยังเหลืออยู่ พวกเขาบอกว่าหัวหน้าโจรเป็นต้นเหตุ ดูเหมือนทหารนายนั้นจะเล่าให้คนอื่นฟังว่าระหว่างที่เขาคิดว่าสามารถปราบหัวหน้าโจรได้และให้ความสนใจแก่บางอย่างที่หน้าผาหัวหน้าโจรที่ควรตายไปแล้วก็ลุกขึ้นมา ใช้บางอย่างแทงไปที่เขา จากนั้นก็ล้มตกลไปด้วยกัน

เขานึกเยาะหยันในใจ ที่แท้ชายชาติทหารผู้หนึ่งสามารถบั่นเรื่องโกหกได้มากขนาดนี้ คงเป็นทหารนายนั้นที่โยนร่างหัวหน้าโจรตามลงมาหลังจากถีบเขาดกหน้าผาไปแล้ว ด้วยร่างกายที่บาดเจ็บสาหัส แม้แต่หมอก็กลัวว่าเขาอาจจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ไม่นาน แต่กูจิ้นอันไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น เขามองร่างตัวเองอีกครั้ง พยายามหลับตาทำสมาธิหวังว่าจะสามารถถอดจิตกลับเข้าร่างได้ ทว่าไม่ว่าจะลืมหืมตาขึ้นมาอีกกี่ครั้งก็ยังคงอยู่ในร่างของนก

เช้าวันต่อมาเขาซ่อนตัวอยู่ในซอกเล็กๆ ข้างตู้ภายในห้อง มองหมอตรวจอาการอีกครั้ง หมอซราได้แต่ส่ายหน้า และเปลี่ยนสมุนไพรรักษาที่พอกตามบาดแผลของเขา ทหารพูดกันว่าอีกไม่นานหญิงโจวจะเดินทางพร้อมธรรมามารับเขากลับไปรักษาที่เมืองหลวงด้วยตัวเอง

กูจิ้นอันที่ได้ยินก็เริ่มมีความหวัง บางทีหมอใหม่เมืองหลวงอาจมีความสามารถมากกว่า เขาคิดมาตลอดทั้งคืนว่าที่ไม่สามารถเข้าร่างเดิมได้อาจเป็นเพราะกลไกการป้องกันตัวบางอย่าง อย่างเช่นร่างกายอ่อนแอเกินไปทำให้วิญญาณไม่สามารถกลับเข้าร่างได้ เมื่อร่างกายแข็งแรงดีแล้วอาจจะสามารถ

กลับเข้าร่างได้อีกครั้ง

หลายวันต่อมาหญิงโหวเดินทางมาถึงพร้อมกับรถม้าเพื่อรับตัวบุตร

ชาย ท่านโหวมองบุตรชายคนเล็กที่เคยแข็งแรง เต็มไปด้วยความสามารถ อดทนอดกลั้นกลายเป็นผู้ป่วยที่นอนไม่รู้สึกตัว หัวใจของบิดาย่อมโศกเศร้า หลังจากหมอยืนยันว่าบาดแผลร้ายแรงได้รับการรักษาแล้ว เขาจึงนำร่างของบุตรชายขึ้นรถม้าที่ได้รับการปรับแต่งเป็นพิเศษ แล้วออกเดินทางกลับเมืองหลวงโดยไม่รู้ว่ามีย่านกสิฟ้าตัวหนึ่งเกาะหลังการรถม้าตามกลับไปด้วย

เรื่องที่ถูกจินอัน รongแม่ทัพตะวันออกผู้มีชื่อเสียงโด่งดังได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการปราบปรามกลุ่มโจรสลัดที่ซ่อนแห่งเขาเทียนผางได้รับการกล่าวขานไปทั่ว ยามได้เห็นรถม้าของสกุลกู่กลับจวนโหว ไม่มีรongแม่ทัพขี่ม้ามาอย่างองอาจเช่นเคย ผู้คนก็รู้ว่าข่าวลือนี้เป็นความจริง หวงตั้งเองก็ทราบ ในฐานะผู้ที่สั่งให้กู่จินอันไปปราบโจรสลัดที่ซ่อน จึงพระราชทานหมอลางจำนวนมากมาที่จวนโหวเพื่อตรวจอาการของรongแม่ทัพ

แต่ไม่ว่าจะเป็นหมอลางคนไหนก็ไม่สามารถทำให้รongแม่ทัพตะวันออกฟื้นขึ้นมาได้ ร่างกายของเขาอาจสามารถรักษาบาดแผลได้ แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดกู่จินอันจึงไม่ยอมตื่นขึ้นมา ท่ามกลางความวุ่นวาย นักสิฟ้าตัวน้อยคอยมองจากต้นหลิวขนาดใหญ่ที่อยู่ในสวนนอกเรือนส่วนตัวของกู่จินอัน

เขากลับมาด้วยความหวังและพบความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า หญิงโหวเองก็ดูแก่ชราลงไปหลายปีภายในเวลาไม่กี่วัน ไม่ว่าจะหมอดิถีชื่อเสียงคนไหน เขาก็เชิญมาจนหมด สุดท้ายก็ไม่มีใครสามารถรักษาบุตรชายได้เลย กู่จินอันในร่างนกได้แต่มองบิดาที่เฝ้าเขาอยู่ในห้องด้วยความรู้สึกผิด

นอกจากบิดาแล้ว ในจวนโหวเรื่องที่เขาไม่สามารถฟื้นคืนขึ้นมาได้กลายเป็นเรื่องรึ้นเรียงสำหรับสองแม่ลูกอย่างจงเหมยจีกับกู่จินหง มารดาเลี้ยงกับพี่ชายต่างมารดาของเขา เกรงว่าหากบิดาไม่อยู่ในจวนเวลานี้ พวกเขาคงเฉลิมฉลองเป็นงานใหญ่โต ไปหน้าเสแสร้งของมารดาเลี้ยงที่มาเยี่ยมทำให้หน้าน้อย

รู้สึกระคายตาเหลือเกิน ยิ่งคำพูดปลอบโยนของพี่ชาย แม้แต่บิดาก็คงรู้สึก
รำคาญหูไม่น้อย ท่านจึงมักลุกเดินหนีอยู่เสมอ

“ทำไมไม่ลองไปพบท่านอาจารย์คังที่วัดนอกเมืองดูล่ะ” สหายคนหนึ่ง
ของบิดาเอ่ยขึ้นขณะที่เข้ามาเยี่ยมภูัจฉินอัน

หูชิ่งโหวไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ในเวลานี้เขาไม่มีตัวเลือกมากนัก “ได้ชื่อ
จะช่วยให้หรือ”

“ท่านอาจารย์คังมีความสามารถมาก ทำนายดวงชะตาผู้คนได้แม่นยำ
ครั้งหนึ่งทำนายให้บ้านสกุลเสิ่นว่าจะมีบุตรชายสืบทอดสกุล แต่สูญยิบเส้นให้
กำเนิดบุตรสาวสามคนติดกัน ตอนนั้นได้ทำเส้นคิดว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง
ใครจะรู้ในป็นั้นสูญยิบเส้นก็ให้กำเนิดบุตรชายจริงๆ”

เรื่องนี้ทำให้วัดกลายเป็นที่นิยม แม้แต่ท่านอาจารย์คังเองก็ยังคงพบได้
ยากเพราะไม่ชอบให้คนไปรบกวน นานครั้งจึงจะเข้าพบได้ เข้าพบได้แล้วก็ยัง
ไม่แน่ว่าท่านจะทำนายดวงชะตาให้หรือไม่ ฟังเรื่องนี้แล้วหูชิ่งโหวยังเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง ทว่าพอมองบุตรชายที่นอนหลับอยู่ก็รู้ว่านี่อาจเป็นหนทางสุดท้าย
“ข้าจะลองดู”

วันรุ่งขึ้นแม่ทัพทิศตะวันออกผู้ยิ่งใหญ่ก็ซื้อข้าวของจำนวนมากไป

ถวายวัด มองเห็นผู้คนมากมายทั้งขุนนาง คหบดีผู้ร่ำรวย และชาวบ้านรอ
อยู่ด้านหน้า สอบถามได้ความว่าคนเหล่านี้มารอพบท่านอาจารย์คังทั้งสิ้น แต่
รอแล้วรอล่าก็ไม่ได้พบเสียที ฟังเช่นนั้นท่านโหวก็รู้สึกท้อเหี่ยว แต่ในขณะนั้น
หลวงจีนน้อยรูปหนึ่งเปิดประตูออกมา กวาดตามองผู้คนที่กำลังลุ้นจนตัวเกร็ง
หลวงจีนน้อยรูปนี้เป็นผู้ติดตามของท่านอาจารย์คัง ทุกครั้งจะพบใครก็ชี้ให้
หลวงจีนน้อยตามมาตาม

หูชิ่งโหวบังเอิญสบตาเข้า หลวงจีนน้อยยิ้มให้เขาแล้วเดินเข้ามาหา
ผู้คนแหวกเป็นทางยาว อยากรู้ว่าใครจะกลายเป็นผู้โชคดี เมื่อหลวงจีนน้อย
หยุดที่ด้านหน้าเขา ท่านโหวก็ยังไม่แน่ใจ จนกระทั่งอีกฝ่ายเอ่ยขึ้น

“ท่านอาจารย์ต้องการพบท่าน โปรดตามเข้ามา” หลวงจีนน้อยเอ่ยเช่นนี้ แล้วเป็นอันแน่ชัดว่าท่านอาจารย์คงต้องการพบเขา หัวใจของท่านไหวลึกลง รีบตามเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ด้านในไม่ใช่สถานที่หรูหรา แม้จะมีผู้คนจำนวนมากบริจาคเงินให้วัด เพื่อแลกกับการทำนายดวงชะตาของท่านอาจารย์ แต่ได้ซื้อชokolat กลับอยู่อย่างสมถะ มีเพียงโต๊ะอ่านหนังสือตัวหนึ่งและตู้สำหรับเก็บพระคัมภีร์เท่านั้น ท่านอาจารย์คงนั่งอยู่ด้านใน อายุราวเจ็ดสิบหรือแปดสิบปี แต่ยังคงแข็งแรงอยู่มาก หน้าขาวยาวถึงอก เมื่อได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาก็ลืมตาขึ้น ยิ้มให้ท่านไหวเล็กน้อย

“นมัสการท่านอาจารย์” แม้มีตำแหน่งเป็นถึงโหว แต่หญิงโหวก็ให้ความเคารพผู้อื่นเสมอ

“ไม่ต้องมากพิธี ท่านมีเรื่องจะถามอาตมามีใช่หรือ”

“ท่านอาจารย์รู้หรือไม่ ข้ามาพบท่านด้วยเรื่องใด”

“ก็เรื่องบุตรชายมีใช่หรือ” เห็นเขาทำท่าตกใจ ท่านอาจารย์ก็หัวเราะเบาๆ “อาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษหรือ เพียงแต่ข่าวลือเรื่องรองแม่ทัพตะวันออกได้รับบาดเจ็บและยังไม่อาจฟื้นคืนสติโง่ดั่งไปทั่ว พบท่านวันนี้ก็คงร้อนใจมาด้วยเรื่องบุตรชายนี่เอง”

หญิงโหวพยักหน้า ศรัทธากับการไม่เอาดูลิตรินุสธรรมของได้ซื้อชokolat รูปนี้ “ใช่ขอรับท่านอาจารย์ เรื่องนี้ข้าจนปัญญาแล้ว ไม่รู้เพราะเคราะห์กรรมอะไรเขาถึงได้ป่วยเช่นนี้ แม้บาดแผลภายนอกจะถูกรักษาจนหายแล้ว แต่ก็กลับไม่ยอมตื่นขึ้นมา ท่านอาจารย์พอจะชี้ทางสว่างได้หรือไม่”

ท่านอาจารย์คงผ่อนลมหายใจ ส่ายหน้าเล็กน้อยด้วยท่าทางเสียดาย “รองแม่ทัพตะวันออกผู้นี้มีคุณธรรม ความดีที่เขากระทำก็มีมาก เพียงแต่เพราะเป็นขุนศึก ช่วงชีวิตของเขาม่าผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมาตั้งแต่เยาว์วัย กลายเป็นวิบากกรรมครั้งใหญ่ในวันนี้ ไม่นานจะผ่านพ้นไป แต่การจะผ่านวิบากกรรม ต้องมีผู้ช่วยเหลือ”

เดิมทีหญิงโหวคิดว่าหมดหวัง ทว่าพอได้ยื่นประโยคหลังก็มีกำลังใจ
ขึ้นมา “ช่วยอย่างไรขอรับ”

ได้ชื่อชราอี้ม “บุตรชายท่านคนนี้อายุถึงคราวแต่งงานแล้วมิใช่หรือ”

ขณะที่พูดสายตาก็เหลือบมองไปด้านนอก เห็นนกสีฟ้าตัวหนึ่งเกาะอยู่
บนกิ่งไม้ใหญ่ จดจ้องเข้ามาด้านใน ได้ชื่อชราเองก็มองนกตัวนั้นอยู่นาน กระทั่ง
อี้มให้มันเสียวด้วยซ้ำ เจ้านกน้อยสีฟ้ามีท่าทางตกใจ มันกระพือปีกแล้วบิน
หนีไป

ช่วยอย่างไร

สอง แต่งภรรยาแก่เคล็ด

กูจันอันที่อยู่ในร่างนกไม่รู้ว่าได้ซื้อชรารูปนั้นรู้เรื่องของเขาหรือไม่ แต่
สายตาและรอยยิ้มที่มองมากลับทำให้ชนทั่วทั้งร่างลุกชันราวกับนกที่กำลังตื่น
กลัว นกสีฟ้าบินออกจากเขตวัดไปเกาะกิ่งไม้ตรงทางเข้า แล้วถอนหายใจด้วยความ
ความรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้คำพูดของได้ซื้อชรารูปนั้นสามารถเชื่อถือ
ได้หรือไม่ แต่ดูเหมือนนี่จะเป็นทางสุดท้ายที่บิดาของเขาจะทำได้ในเวลาทั้งหมด
สิ้นความหวัง

แสงสว่างอันน้อยนิดถูกจุดขึ้นในใจของเขาเช่นกัน หวังว่าสิ่งที่ได้ซื้อ
ชราพูดจะใช้ได้ผล

เมื่อนึกไปถึงเรื่องการแต่งงาน เจ้าคนน้อยก็อยากจะมีออกมา เขามั่นใจ
ว่าจะมีสตรีนางหนึ่งที่ยอมแต่งงานกับร่างกายที่ไร้สติของเขา ที่จริงเพราะมัว
แต่ห่วงวาย เขาจึงลืมนึกถึงนางไป ทั้งที่บ้านอยู่ใกล้กันแค่นี้แต่กลับไม่อาจไปมา
หาสู่กันได้เพราะความแตกต่างทางสถานะและเพศ ฝ่ายนั้นเป็นสตรีที่ยังไม่ทัน
ได้ออกเรือน คงไม่สามารถมาเยี่ยมเขาตามที่เขาต้องการได้ บางทีเวลานั้นนาง
อาจจะรื้อรันทด้วยความเป็นห่วง

หัวใจดวงน้อยในร่างนกเต้นระล่ำ คิดได้แล้วก็มีนวนกลับไปทางเมือง

หลวง จวนโหวเป็นจวนขนาดใหญ่ที่พระราชทานให้ขุนนางระดับสูงในราชสำนัก ถัดออกไปไม่กี่ไกลยังมีจวนขุนนางตำแหน่งต่ำที่อยู่ในละแวกเดียวกัน เมื่อก่อน กูจิ้นอันมักมาเล่นที่นี่บ่อยครั้ง

เนื่องจากเสียมารดาไปตั้งแต่จำความได้ บิดากลับว่าเขาที่ไม่สามารถเข้ากับพี่ชายต่างมารดาได้จะถูกรังแก จึงมักพาเขาไปที่ค่ายทหารอยู่เสมอ กินนอนเรียน เล่น ล้วนอยู่แต่กับหมู่ชายฉกรรจ์ที่อายุมากกว่า พอกลับจวนโหวก็มีเพียงพี่ชายที่ไม่ชอบหน้ากันเท่าใดนัก กูจิ้นอันจึงมักออกไปเดินเล่นข้างนอก และได้พบกับบุตรสาวขุนนางผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่จวนข้างกัน

ในความทรงจำของเขา พวกนางมักเดินทางไปไหนมาไหนด้วยกัน สองพี่น้อง หวังลี่เซียนเดินนำหน้า มีน้องสาวเดินตามเหมือนลูกเป็ดอยู่ข้างหลัง หวังลี่เซียนเป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก รูปร่างหน้าตางดงามแต่เยาว์วัย ช่างพูดช่างเจรจา นางเป็นเด็กหญิงคนแรกที่ชวนเขาคุยเรื่องอื่นนอกจากการเรียนและการรบ

กูจิ้นอันไม่ค่อยได้อยู่ในเมืองหลวงมากนัก ในขณะที่ยังหวังลี่เซียนมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเมืองหลวงมากมายให้เขาฟัง ดวงตาของนางเป็นประกายสดใส และมักพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นราวกับว่าทุกเรื่องที่นางได้พบช่างน่าอัศจรรย์ไปเสียหมด กว่าจะรู้ตัวเขาก็กลายเป็นคนชอบฟังทุกอย่างที่นางพูดไปเสียแล้ว

เมื่อเติบโตขึ้นผู้ใหญ่ก็พูดว่าเขากับหวังลี่เซียนเป็นคู่รักวัยเยาว์ กล่าวคือคล้ายว่าจะคู่ตัวกันไว้ตั้งแต่เด็ก เติบโตขึ้นมา ก็คงได้แต่งงานกัน หวังลี่เซียนมักเดินหนีด้วยท่าทางเขินอาย บางครั้งก็โทษว่าเป็นเพราะเขาที่อยู่กับนางมากเกินไป ผู้ใหญ่ถึงได้คิดเองเออเองเช่นนี้ กูจิ้นอันชอบมองภาพนั้น เขาไม่เคยปฏิเสธเมื่อใครกล่าวถึงเรื่องนี้เลยสักครั้ง ในช่วงชีวิตที่เงียบเหงาของเขาไม่สำคัญว่าอีกฝ่ายจะเป็นบุตรสาวขุนนางใหญ่โตหรือไม่ ขอแค่รักเขา ดูแลเขา ด้วยชีวิตและหัวใจเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ก่อนออกจากเมืองหลวงไปปราบกองโจรลี้ซื่อครานั้น ยังแอบให้สัญญาแก่นางว่าเมื่อกลับมารับความดีความชอบ เขาจะขอให้บิดามาสู่ขอนาง

หวังลีเสียนตีเขาอยู่หลายทีแต่ไม่เอ่ยปากปฏิเสธ เขาจึงถือว่านางยอมรับคำขอ
แต่โดยดีแล้ว

ครั้งนี้บิดาควรรู้ว่าจะต้องไปพบใคร หวังลีเสียนคงไม่ปฏิเสธถ้านางรู้ว่
การแต่งงานครั้งนี้อาจช่วยให้เขาฟื้นขึ้นมาได้ นึกได้เช่นนี้แล้วเจ้านกน้อยก็บิน
ตรงไปที่จวนขนาดเล็กของสกุลหวัง เขาเคยมาที่นี่หลายครั้ง แต่ไม่เคยเข้าไป
ถึงด้านใน เวลานั้นกลายเป็นนกก็ขอใช้ข้อนี้ให้เกิดประโยชน์ โบายบินเหนือหลังคา
เรือนพักต่างๆ ด้านในสุดคงเป็นที่อยู่ของสตรีในสกุลหวัง

เขามองเห็นหวังลีเสียนอย่างรวดเร็ว นางนั่งอยู่ภายในศาลาที่สวนด้าน
นอก ดูเหมือนกำลังชื่นชมผ้าเช็ดหน้าที่ปักกลดลายดอกไม้ ช่างๆ กันมีกล่อง
เข็มกับด้ายวางอยู่ กุจิ้นอันหลบอยู่บนหลังคาใต้เงาร่มไม้ มองสตรีที่งดงาม
ตรึงใจให้นิวเรียลบูรอบรอบปักอันประดับบนผืนผ้า

“งามนักนะเจ้าคะ” สาวใช้ที่อยู่ข้างกันเอ่ยชม

“ก็ไม่ว่าไรหรอก ยังดูดีกว่าร้านผ้าชื่อดังมากนัก” สิ่งที่น่างงดูไม่ใช่
การถ่อมตัว แต่เหมือนจะรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

กุจิ้นอันจำได้ว่าเขาก็มีผ้าเช็ดหน้าปักกลดคล้ายๆ แบบนี้อยู่ผืนหนึ่งเช่น
กัน หวังลีเสียนมอบให้เขาในวันที่ได้รับตำแหน่งรองแม่ทัพ ทุกวันนี้ก็ยังเก็บ
เอาไว้ใต้หมอนในห้องนอนอย่างดี ด้วยกลัวว่าหากพัดติดตัวไปจะทำให้
ผ้าเช็ดหน้าที่งดงามผืนนั้นเปื้อนได้ ผ้าผืนนี้นางปักด้วยตัวเอง ผีเมืองดงมาไร่
ที่ดี ที่แท้กลับถ่อมตัวถึงเพียงนี้ เจ้านกน้อยมองนางด้วยความภาคภูมิใจ

ด้านนอกศาลามีสตรีนางหนึ่งกำลังเดินถือบางอย่างมา เมื่อเห็นว่ามีคน
นั่งอยู่ที่ซอกเล็กน้อย คนในศาลาเองก็มองเห็นผู้มาเยือนเช่นกัน กุจิ้นอันที่
เกาะอยู่มองตาม จึงเห็นว่ามีสตรีที่ใบหน้าคล้ายหวังลีเสียนอยู่ท่าส่วนเดินเข้า
มา คนผู้นี้คือหวังลีถึง น้องสาวต่างมารดาของนาง ไม่ม่งดงามเท่าพี่สาว แต่ก็มี
ใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก คอยเดินตามหลังพี่สาว ไม่ว่าพี่สาวจะพูดอะไรก็ยอมไป
เสียทุกอย่าง กุจิ้นอันไม่สนิทสนมกับนาง ออกจะรำคาญนิดๆ กับนิสัยไม่ค่อย
พูดและขี้อายของนาง

หวังลีถึงเดินเข้ามาในศาลา นางยกกายทำความเคารพพี่สาวประหนึ่ง
ทำกับผู้อาวุโสในบ้าน

“ท่านพี่ชอบผ้าผืนนี้หรือเจ้าคะ”

หวังลีเขียนจ้องน้องสาว ก่อนจะก้มลงมองผ้าในมือ “ไม่ได้ชอบมาก
ขนาดนั้น เพียงแค่เห็นเจ้าวางทิ้งเอาไว้ก็เลยหยิบขึ้นมาดู” นางเอ่ยขึ้นเช่นนั้น
ก่อนโยนผ้ากลับลงในตะกร้าเข้มนกับด้ายอย่างไม่ยติ

“ด้ายหมด ข้าก็เลยเดินไปหยิบมาใหม่เจ้าคะ”

คนเป็นพี่พยักหน้า “นับวันฝีมือของเจ้าจะดีขึ้นเรื่อยๆ แล้วนี่เจ้าปัก
ผ้าเซ็ดหน้าผืนนี้ให้บุรุษคนใดอีกเล่า”

คนฟังส่ายหน้าปฏิเสธ “ข้าไม่เคยปักผ้าให้บุรุษคนไหนเลยเจ้าคะ ท่าน
พี่ก็รู้”

“ข้าคิดว่าเจ้าอยากจะปักไปฝากคนป่วยเสียอีก”

หวังลีถึงสะดุ้งเล็กน้อย นางไม่กล้าเงยหน้ามองพี่สาว ได้แต่ปล่อยให้
ผ้านั้นลุกขึ้นเดินจากไปพร้อมกับสาวใช้ ก่อนไปนางผินใจเรียกเอาไว้ “ท่านพี่
จะไม่ไปเยี่ยมท่านพี่จิ้นอันหรือเจ้าคะ”

“ข้าเป็นสตรียังไม่ได้ออกเรือน จะให้เข้าบ้านบุรุษมันก็น่าเกลียด ทำไม
เจ้าไม่เอาไปให้เขาด้วยตัวเองล่ะ ไปดูให้เห็นแก่ตาแล้วกลับมาบอกข้าด้วยว่า
เขากลายเป็นคนโง่ตายจริงหรือไม่” หวังลีเขียนเอ่ยจบก็สะบัดหน้าจากไป
ทิ้งให้น้องสาวยืนอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

หวังลีถึงอยากจะพูดบางอย่างแต่ก็ไม่กล้า นางกลืนอ้อยคำทั้งหมดลงคอ
เดินไปหยิบผ้าเซ็ดหน้าที่ปักค้างไว้ขึ้นมาดู พอเห็นว่าไม่มีส่วนไหนเสียหายก็
ค่อยสบายใจ หยิบด้ายชุดใหม่ออกมาร้อย ปักดอกไม้ส่วนที่เหลือต่อ ตีระชะ
เล็กก้มลงจดจ้องงานตรงหน้า ไม่นานได้สังเกตเห็นเงาตัวหนึ่งที่เกาะอยู่ด้านบน
มันดูเหมือนไม่มีแรงจะออกบิน

เพื่อไม่ให้เสียเวลา วันรุ่งขึ้นหญิงโหวเดินทางมาที่จวนสกุลหวังพร้อม
แม่สื่อ อีกไม่นานเขาจะต้องเดินทางไปประจำที่ชายแดน ไม่นานก็จะสามารถ
กลับมาได้ตอนไหน ดังนั้นเรื่องแต่งงานก็ต้องทำให้รวดเร็วที่สุด เมื่อบ่าวรับใช้
เห็นว่าท่านโหวก็รีบเปิดประตูต้อนรับ หวังลี้เจอกับซูเฟยอิงฮูหยินของเขา
ออกมาต้อนรับ ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายมาพร้อมกับแม่สื่อก็หน้าเสียไปครู่หนึ่ง ท่าน
โหวจับอาการได้แต่ยังแสร้งทำเป็นไม่เห็น

“คารวะท่านโหว” สองสามีภรรยาทำความเคารพหญิงโหว ก่อนจะเชิญ
เข้าไปนั่งด้านใน บ่าวรับใช้รินน้ำชาให้พวกเขา ก่อนจะก้าวถอยออกไป “ไม่ได้
พบกันเสียนาน วันนี้ท่านโหวเดินทางมาถึงจวนสกุลหวัง ไม่รู้มีเรื่องอันใดให้ขำ
รับใช้หรือไม่”

“คารวะใต้เท้าหวัง หวังฮูหยินเจ้าค่ะ” แม่สื่อยิ้ม ทำตามหน้าที่ที่ได้รับ
มอบหมายทันที “วันนี้ท่านโหว หญิงโหวได้ให้วามให้ขำมากเป็นฐานะเจรจาเรื่อง
มงคลกับบ้านสกุลหวัง ไม่ทราบว่าได้เท้าหวังกับหวังฮูหยินสะดวกหรือไม่”

การถามเช่นนี้เป็นเพียงถามตามธรรมเนียมเท่านั้น ไม่ใช่การถามเพื่อ
คาดหวังว่าอีกฝ่ายจะตอบรับหรือปฏิเสธ ซูเฟยอิงไม่กล้าพูดอะไร ก่อนหน้า
สามีได้กำชับนางเอาไว้แล้ว จึงทำได้แค่ส่งสัญญาณให้บ่าวรับใช้ไปแจ้งข่าวแก่
บุตรสาวเท่านั้น ระหว่างนี้การเจรจาในห้องโถงยังคงดำเนินต่อไป แม่สื่อพูดชัก
แม่น้ำอยู่ครู่ใหญ่ก็เข้าเรื่อง

“ท่านโหวต้องการสู่ขอบุตรสาวคนโตของใต้เท้าหวังกับหวังฮูหยิน นาม
ว่าหวังลี้เซียน ผู้มีทั้งความงาม ความรู้ และกิริยามารยาทอันเรียบร้อยให้แก่
บุตรชายคนเล็กของท่าน มีนามว่ากุ่จินอัน รองแม่ทัพตะวันตกผู้สี่ชื่อเสียง
โต่งดั่งตั้งแต่วัยเยาว์ คาดว่าใต้เท้าหวังกับหวังฮูหยินจะเห็นด้วยในเรื่องนี้”

แม้จะคาดเดาจุดประสงค์ได้ตั้งแต่เห็นหน้าแม่สื่อ แต่เมื่อถูกสู่ขอขึ้นมา
จริงๆ ในใจของพวกเขากลับอึดอัด หากเป็นก่อนหน้า การที่บุตรสาวได้
แต่งงานกับกุ่จินอันนับว่าเป็นพรของสกุลหวัง ทว่าเวลานี้ทุกคนต่างเล้าถ้อย
ว่ารองแม่ทัพตะวันตกอยู่ในสภาพไม่ต่างจากร่างไร้วิญญาณ สามารถอยู่ได้

ก็เพราะยาที่หมอหลวงมอบให้ ไม่แม้แต่จะลืมหืมตาขึ้นมาได้ ให้บุตรสาวแต่งงานกับคนผู้นั้น แม้จะได้เกี่ยวข้องกับจวนโหว ก็ต้องขอพิจารณาดูอีกครั้ง

หวังลิ้เต๋อยิ้มออกมามาก่อน “เรื่องนี้ทำไม่รวดเร็วเหลือเกิน ก่อนหน้านี้ข้าได้ยินว่าอาการของรองแม่ทัพบูยังไม่ได้ดีขึ้นเลยมิใช่หรือท่านโหว ไม่สู้รอให้เขาอาการดีขึ้นก่อนค่อยจัดการเรื่องนี้ก็ยังไม่สาย”

หูซิงโหวรู้อยู่แล้วว่ารูปการณ์จะออกมาเป็นแบบนี้ มีบิดามารดาคนใดจะทนให้บุตรสาวแต่งงานออกเรือนไปกับคนป่วยที่กลายเป็นคนไร้ประโยชน์เล่า เพียงแต่เขาเองก็อยู่ในสถานะบิดาที่ต้องทำทุกอย่างเพื่อบุตรชายเช่นกัน เขาหันมาขอให้แม่สื่อออกไปด้านนอกก่อนเพื่อจะพูดคุยเป็นการส่วนตัว ด้วยวิสัยทหารท่านโหวจึงกล่าวออกไปตามตรง

“อาการของจิ้นอันนั้นว่าไม่ดีเลย บอกตามตรงว่าไม่มีใครกล้าพูดว่าเขาจะดีขึ้นหรือไม่ แต่ก่อนหน้านั้นข้าเดินทางไปพบท่านอาจารย์คังที่วัดนอกเมืองมา ท่านกล่าวว่าอาการของจิ้นอันมีทางหาย แต่การผ่านเคราะห์กรรมครั้งนี้ต้องแต่งภรรยาให้เขาเพื่อแก้ชะตา ข้าคิดดูแล้วจิ้นอันกับสี่เซียนบุตรสาวของท่านนับว่าเป็นคู่รักวัยเยาว์ ข้าหวังนางจะยินดีแต่งงานเพื่อช่วยเหลือจิ้นอันในคราวนี้”

เมื่อได้ฟังคำจากปากของท่านโหวแล้ว ได้เท่าหวังก็ไม่ว่าควรกล่าวอะไรออกไป เรื่องที่บุตรสาวเป็นคู่รักวัยเยาว์ของจิ้นอันเป็นเรื่องที่รู้กันโดยทั่ว ท่านโหวจะเดินทางมาย่อมไม่แปลก เพียงแต่สำหรับพวกเขาไม่อาจทำใจยอมยกหวังลิ้เต๋อเขียนให้แต่งงานกับคนไร้ประโยชน์ได้จริงๆ

“เป็นคำทำนายของใต้ชื่อรูปหนึ่งเท่านั้น ไม่แน่ว่าจะเป็นจริงหรือไม่” ซูเฟยอิงกล่าวขึ้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมานางก็เป็นหนึ่งในคนที่นับถือโชคกลาง แต่มาวันนี้กลับรู้สึกว่าจะปล่อยให้คำทำนายของใต้ชื่อรูปหนึ่งมาทำลายชีวิตทั้งชีวิตของบุตรสาวไม่ได้ คำทำนายเช่นนั้นจริงแท้ก็ส่วนที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ถ้าปล่อยให้หวังลิ้เต๋อเขียนแต่งงานออกไปแล้วจิ้นอันฟื้นตามคำทำนายก็ดีไป แต่ถ้าไม่ฟื้น

บุตรสาวของนางจะทำอย่างไร

“แต่นี่คือสิ่งเดียวที่สามารถทำให้เขาได้ในฐานะพ่อ” หลุยซิงโหวเอ่ย “ท่านสามารถเรียกร้องของหมั้นหมายได้มากเท่าที่ท่านต้องการ”

ทันทีที่ได้ยินคำนี้ หัวงี้ลี้เต๋อก็หน้าตั้งไปเล็กน้อย “เกรงว่าท่านโหวกล่าวคำนี้เหมือนคิดจะให้พวกเราขายบุตรสาวกิน ต้องขอร้องท่านโหวด้วย แม้จวนสกุลหวังไม่ร่ำรวยเช่นจวนโหวของท่านก็มิได้ขาดแคลนถึงเพียงนั้น”

“ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น เพียงแต่ต้องการตอบแทนให้สมแก่ความเสียสละที่บุตรสาวท่านจะทำให้อจวนโหวของเรา” เขากล่าวเช่นนั้น ดูเหมือนพูดกับบิดามารดาอาจไม่ได้ผล “เรื่องนี้ทำไมเราไม่ถามความคิดเห็นของบุตรสาวท่านกันเล่า ข้าจะยอมรับการตัดสินใจของหวังลี้เซี่ยน”

ในใจของท่านโหว หัวงี้ลี้เซี่ยนเป็นคนรักของบุตรชาย ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็คงยอมแต่งเพื่อช่วยเหลือคนรัก หากถามเจ้าตัวเองน่าจะช่วยให้เรื่องง่ายขึ้น หัวงี้ลี้เต๋อเองก็จะไม่เสียหน้า

ซูเฟยอิงมองหน้าสามี เดิมทีนางอยากให้หัวงี้ลี้เซี่ยนอ้างว่าเจ็บป่วยจะไม่ได้ไม่ต้องออกมาพบหน้าท่านโหว แต่เมื่อเขาเอ่ยขึ้นมาเช่นนั้น ในฐานะมารดา ย่อมรู้นิสัยใจคอบุตรสาวเป็นอย่างดี นางจึงสั่งให้สาวใช้ด้านนอกไปตามบุตรสาวคนโตมาที่นี่

ใช้เวลาไม่นานหัวงี้ลี้เซี่ยนก็ปรากฏตัว นางอยู่ในอาการฉงนตาม ทำความเคารพท่านโหวด้วยท่าทางซดซ้อย ท่านโหวพึงพอใจเมื่อคิดว่าอีกไม่นานจะต้องได้นางเป็นสะใภ้แก่ซเซตาให้บุตรชาย สตรีเช่นนี้แม้เป็นเพียงบุตรสาวขุนนางระดับต่ำก็นับว่ามีค่าในตัวเอง แต่งงานเข้าจวนโหวย่อมไม่เสียหน้า

“ลี้เซี่ยน พ่อกับแม่เรียกเจ้ามาวันนี้เพราะมีธุระอย่างหนึ่งอยากจะถามเจ้า” หัวงี้ลี้เต๋อเกริ่นกับบุตรสาวก่อน

“ไม่ทราบท่านพ่อท่านแม่มีสิ่งใดต้องการถามลูกหรือเจ้าคะ”

“วันนี้ท่านโหวเดินทางมาที่นี่พร้อมกับแม่ลี้เอี๋ย เพราะต้องการลู่ขอเจ้าให้แต่งงานกับกุ่จันอัน บุตรชายคนเล็กของเขา” ผู้เป็นบิดาบอกกล่าว

หยูซิงโหวจึงเอ่ยต่อ “ลี้เซียนเอ๋อย ข้ากล่าวกับเจ้าตามตรง เวลาที่จิ้นอันมีอาการบาดเจ็บยังไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ เพียงแต่มีได้ชื่อมากับการมีผู้หนึ่งทำนายว่าหากสามารถแต่งภรรยาให้เขาได้ เคารพกรรมครั้งนี้ก็จะคลี่คลายลงไป จิ้นอันยังมีทางที่จะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าเต็มใจจะแต่งงานกับจิ้นอันใช่หรือไม่”

หวังลี้เซียนฟังเรื่องราวอย่างสงบ ก่อนจะงยหน้ายิ้มให้ท่านโหว เดิมทีท่านโหวคิดว่านางจะตอบตกลง ทว่าสิ่งที่หลุดออกมาจากปากกลับตรงกันข้าม “ข้าขอโทษต่อท่านโหว แต่ข้าคงแต่งงานกับรองแม่ทัพไม่ได้”

“ทำไมเล่า เจ้ากับเขาเป็นคู่รักกัน ทำไม...”

นางตอบกลับโดยไม่รอให้ท่านโหวกล่าวจบ “ข้าขอโทษท่านโหวอีกครั้ง เพียงแต่เท่าที่ข้าทำได้ เรื่องที่ข้ากับท่านรองแม่ทัพเป็นคู่รักกัน ล้วนเกิดจากคนนอกพูดกันไปเองทั้งนั้น ข้าไม่เคยเอ่ยปากเลยสักครั้งว่าข้ามีความรู้สึกพิเศษต่อท่านรองแม่ทัพ”

“เจ้า!”

ท่านโหวรู้แน่แล้วว่าหวังลี้เซียนผู้นี้มิใช่คนดื้ออย่างที่ฉาบหน้าเอาไว้ การกระทำของนางในช่วงเวลาที่ผ่านมาล้วนบอกให้นางมีใจให้แก่กู่จิ้นอัน แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นกลับเลือกที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ หยูซิงโหวโมโหจนหน้าแดงก่ำ

หวังลี้เซียนยังยิ้มระรื่น “ถ้าข้าทำอะไรให้ท่านโหวเข้าใจผิด ข้าขออภัยด้วยเจ้าค่ะ”

“จิ้นอันรักคนผิดจริง ๆ” ท่านโหวไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร คิดไม่ถึงว่าสตรีผู้นี้จะมีใบหน้าที่น่าดูขนาดนี้

“ส่วนเรื่องที่ท่านโหวกล่าวว่าจะทำตามความต้องการของข้า หวังว่าท่านโหวคงไม่ผิดคำพูดนะเจ้าค่ะ” นางไม่วายกล่าวคำพูดของเขาก่อนหน้านี้

หยูซิงโหวยิ้มเย็น “ที่แท้เจ้าฟังอยู่ด้านนอกมาโดยตลอด”

บทสนทนาที่ยังมีหนึ่งคนกับหนึ่งตัวแอบอยู่ หนึ่งคนก็คือหวังลีถึง น้อง

สาวต่างมารดาของหวังลีเซี่ยน นางอยู่ด้านนอกมาลักรู้แล้ว และได้ยินบทสนทนาด้านในโดยตลอด ทำทางกระวนกระวาย หว่าเมื่อได้ยินว่าพี่สาวปฏิเสธการลู่ของนางกลับไม่แปลกใจเท่าใดนัก ไม่ว่าคนอื่นจะมองภาพของหวังลีเซี่ยนเป็นอย่างไร นางคือคนที่รู้ดีที่สุด ว่าใบหน้าทั้งดวงมาจบบทอะไรเอาไว้บ้าง

ในขณะที่อีกหนึ่งตัวก็คือเจ้านกสีฟ้าที่เกาะอยู่นอกหน้าต่าง กูจิ้นอันรู้ลึกซึ้งไปทั่วร่าง เดิมทีเมื่อวานได้รู้ว่าผ้าเช็ดหน้าที่เขาเก็บเอาไว้ไม่ใช่ฝีมือของหวังลีเซี่ยนก็ยังพอทำได้ เพียงแค่ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งจะตัดลิ้นใจอะไรกับใจคน แต่วันนี้ความจริงได้ตอกย้ำอีกครั้ง ที่แท้ในใจของหวังลีเซี่ยนเขาไม่เคยเป็นคนรัก หรืออาจไม่รักเพราะว่าวันนี้กูจิ้นอันไม่ใช่ขุนศึกที่องอาจบนหลังม้าอีกแล้ว เป็นเพียงคนป่วยที่ไร้ประโยชน์เหมือนพืชผักที่นอนติดเตียงเท่านั้น

เจ้านกน้อยอยากหัวเราะเยาะความเขลาของตัวเอง ที่ผ่านมากเขาหน้ามืดตามืดมาโดยตลอด หากมีไข้เพราะบาดเจ็บสาหัส บางทีเวลานี้เขาอาจจะกลายเป็นสามีของนางไปแล้ว ไม่รู้ควรนับว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย แต่ในขณะที่กำลังจมอยู่กับความสับสนและโศกเศร้า คนที่แอบฟังอยู่ด้านนอกก็ผลักรบพุ่งเข้าไป

หวังลีเซี่ยนไม่ได้ตอบคำถามเมื่อครู่ ใบหน้าดวงมยังคงเบื่อนรอยยิ้ม ในขณะที่ประตูห้องโถงถูกเปิดออก คนที่ก้าวเข้ามาคือสตรีในอาภรณ์สีเขียวอ่อน ใบหน้าจิ้มลิ้มและมีเค้าของหวังลีเซี่ยนอยู่หลายส่วน นางตรงเข้ามาทำความเคารพเบื้องหน้าท่านโหวแล้วกล่าวแนะนำตัว

“คารวะท่านโหว ข้าชื่อสีถึง เป็นบุตรสาวคนเล็กของใต้เท้าหวัง ข้าขอถามท่านโหวหนึ่งข้อได้หรือไม่เจ้าคะ” การปรากฏตัวของนางทำให้ผู้คนตกใจและตกใจมากกว่าเดิมเมื่อเด็กคนนี่เลือกที่จะก้าวเข้ามาและถามท่านโหวโดยตรง

ท่านโหวพยายามระงับอารมณ์โกรธที่มีต่อหวังลีเซี่ยนก่อนจะเอ่ยถาม “มีเรื่องอะไร”

“ถ้าหากคนแต่งงานให้ท่านพี่...ท่านรองแม่ทัพผู้ได้จะช่วยให้เขาดีขึ้น

จริงหรือไม่เจ้าคะ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ แม่ทัพตะวันตกก็ยิ้มเย้ยหยัน ที่เห็นบุตรสาวคนเล็กก็ต้องการจะตอกย้ำเขา “เรื่องนี้ก็ไม่แน่ มันคือทางสุดท้ายที่ข้าสามารถทำได้”

หวังลี่ถึงได้ยินเช่นนั้นก็กัดริมฝีปากเอาไว้ คล้ายว่ามีบางอย่างที่อยากจะทำ แต่หวังลี่ก็ไม่ชอบบุตรสาวคนเล็กที่ดูเชื่องช้านัก เขากำลังจะเอ่ยปากบอกให้คนมาพานางออกไป แต่กลับได้ยินเรื่องที่น่าตกใจออกมาจากริมฝีปากเล็กที่มีสีราวกับกลีบดอกท้อ

“เป็นข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

หยูซิงโหวไม่เชื่อหูตัวเอง รีบเงยหน้าขึ้นจ้องนาง “เจ้าว่าอะไรนะ!”

หวังลี่ถึงกลัวสายตาราวกับราชสีห์ของท่านโหว แต่ยังคงลั่นใจพูดออกไปอีกครั้ง “ให้ข้าแต่งงานกับรองแม่ทัพกู่จิ้นอันแทนได้หรือไม่เจ้าคะ”

“หุบปากของเจ้าลี่ถึง!” หวังลี่เฝ้าตะคอกใส่บุตรสาว เขารู้ว่านางไม่ใช่คนฉลาด แต่ไม่คิดว่าจะโง่งถึงเพียงนี้

หยูซิงโหวไม่สนใจเสียงของใต้เท้าหวัง เขาลุกขึ้นยืน จ้องมองนางอย่างไม่อยากเชื่อ “เจ้า... เจ้ากล่าวว่าเจ้ายินดีจะแต่งงานกับจิ้นอันของข้าใช่หรือไม่”

หวังลี่ถึงตอบด้วยการพยักหน้า ไม่มีใครคาดคิดว่าเรื่องราวจะออกมาในรูปแบบนี้ แม้แต่เจ้าหนกที่แอบฟังอยู่ด้านนอกก็เช่นกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่ใช่คนโง่ เขารู้ว่าหวังลี่ถึงแอบมีใจให้เขา เพียงเพราะในสายตามีแต่หวังลี่เซียน นางจึงดำรงอยู่ได้ในฐานะน้องสาวเท่านั้น อีกทั้งพฤติกรรมของเขาก่อนหน้านี้ก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก เพราะไม่ชอบท่าทางซื่อๆ ไม่กล้าพูดกู่จิ้นอันกับหวังลี่เซียนจึงมักทิ้งนางเอาไว้ข้างหลังเสมอ

ทว่าในวันนี้ ช่วงเวลาที่วิฤติที่สุดของชีวิต หวังลี่ถึงได้ก้าวเข้ามาเสนอตัวเพื่อช่วยเขา

“ท่านโหว ลี่ถึงอาจเลอะเลือนไปชั่วครู่” ใต้เท้าหวังพยายามจะปฏิเสธ

คำพูดของบุตรสาวคนเล็ก พยายามจะเดินเข้าไปใกล้แล้วดึงให้นางออกห่างจากท่านโหว

แม้ที่พระวันออกมื่อไวกว่า รีบจับนางไปไว้ข้างหลัง ใช้ตัวเองเป็นกำแพงบังเอาไว้ “ได้เท่าหวัง มีใช้เรื่องนี้ตกลงกันแล้วหรือว่าจะยึดตามความสมัครใจของบุตรสาวท่าน หวังสี่เขียนไม่ต้องการแต่งก็ช่างเถิด ข้าไม่บังคับ แต่หวังสี่ถึงต้องการแต่ง ข้าก็ไม่บังคับ นางพูดออกมาเอง พวกเราควรจะเคารพการตัดสินใจของนาง”

ท่านโหวไม่สามารถปล่อยนางไปได้ เดิมทีหากว่าการสวามิภักดิ์ไม่สำเร็จ เขาอาจใช้เงินล่อซื้อบุตรสาวชาวบ้านคนหนึ่งแต่งเข้าจวนโหว ภายภาคหน้ายังสามารถมอบตำแหน่งสูงหยินรองให้นางได้ เพราะบุตรสาวขุนนางคนอื่นก็คงเป็นเช่นหวังสี่เขียน เห็นว่ากุจันอันไร้นางจะรักษาที่ไม่อยากแต่งด้วย เวลานี้หวังสี่ถึงเสนอตัวเอง เขาต้องคว้าเอาไว้ให้มัน

“สี่ถึง บอกท่านโหวไปว่าเจ้าเลอะเลือน ไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้นจริง ๆ”

ได้เท่าหวังขึ้นเสียงใส่บุตรสาว โดยปกติแล้วหวังสี่ถึงจะเป็นเด็กเก็บตัวไม่ค่อยพูดค่อยจา ไม่ว่าใครจะบอกอะไรก็เชื่อไปเสียทุกอย่าง ทว่าวันนี้เด็กที่เคยเชื่อฟังมาโดยตลอดกลับคิดขบถ นางแอบอยู่ด้านหลังท่านโหว รู้สึกมีแรงฮึดขึ้นมา กลั่นใจตอบบิดาไปอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“ข้าคิดดีแล้ว ข้าต้องการแต่งเข้าจวนโหวเจ้าค่ะ”

หยูซิงโหวหัวเราะลั่น “ได้เท่าหวังได้ยินชัดแล้วใช้หรือไม่ เรื่องนี้เร่งด่วนพรุ่งนี้ข้าจะให้คนเตรียมของหมั้นหมายมาให้ จากนั้นจะให้คนตัดชุดเจ้าสาวได้ฤกษ์เมื่อไรจะมาบอกอีกครึ่ง” กล่าวจบก็รีบร้อนออกไป ไม่ฟังแม้คำกล่าวลาของเจ้าบ้าน

หวังสี่เต๋อโกรธจนหน้าแดง พอร่างท่านโหวจากไปแล้วก็ยกมือฟาดไปที่ใบหน้าบุตรสาวคนเล็กเต็มแรง

“โง่!”

สาม

ส่งตัวเข้าหอ

หวังสี่เต๋อมองร่างบุตรสาวที่ทรุดลงไปกับพื้น ในอกเต็มไปด้วยความ
โกรธที่ยากจะอธิบาย แม้ว่าในสายตาของเขาหวังสี่ถึงอาจไม่ใช่บุตรสาวคน
สำคัญ แต่ก็ยังถือว่าเป็นบุตรสาวคนหนึ่ง ในฐานะบิดาเขาคาดหวังว่านางจะ
แต่งงานกับขุนนางที่มีอำนาจและฐานะ ไม่ใช่การแต่งงานให้คนป่วยไร้ประโยชน์
ถึงหยูซิงโหวจะถือได้ว่าเป็นขุนนางคนสำคัญของแคว้นฉี กูจิ้นอันเคยเป็นหนึ่งใน
ในตัวเลือกที่ดีที่สุดในฐานะขุนนางที่มีอนาคตไกล แต่เมื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส
จนกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ แม้แต่ตำแหน่งโหวก็คงไม่ถูกส่งมอบให้เขา เรียก
ได้ว่าบุรุษอนาคตไกลคนนั้นคงกลายเป็นเพียงคนป่วยที่รอวันตาย การส่งบุตร
สาวที่ยังมีประโยชน์คนหนึ่งไปแต่งงานด้วยจะกลายเป็นเรื่องเสียเปล่า

“เจ้ามันโง่จริงๆ” หวังสี่เต๋อกล่าวออกมาด้วยอารมณ์อีกครั้ง

ซูเพยอิงลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า เดินมาจับแขนของสามิเพื่อปลอบโยนด้วย
ท่าทางไม่จริงจังกนัก “อย่าโกรธนักเลยเจ้าคะ แบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพของท่านพี่
นะเจ้าคะ”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าทำอะไร นางทำอะไรลึนคิดแบบนี้ ข้าควรจะทำ
อย่างไรดี” เขาหันมาถามซูเพยอิง นิ้วมือยังชี้ไปยังร่างของหวังสี่ถึงที่ไม่กล้าแม้แต่

จะเงยหน้าขึ้นมอง

“นางพูดต่อหน้าท่านโหวไปแล้ว ต่อให้ท่านตบตีนางไปก็ไม่สามรถแก้ไขอะไรได้อีกแล้วนะเจ้าคะ เช่นนั้นทำไมท่านไม่ลองคิดในแง่ที่ดีดูบ้างเล่า”

“แต่งงานกับคนไร้ประโยชน์ยังจะคิดอะไรที่ดีได้อีกหรือ”

นางเงยหน้าแล้วยิ้มให้สามี “แม่จิ้นอันจะกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ แต่การที่ลี้ถึงแต่งงานกับเขาก็เป็นอะไรที่จิ้นอันคนหนึ่ง หยู่ชิงโหวรักจิ้นอันมาก ผู้คนย่อมเกรงใจอยู่บ้าง เรายังสามารถใช้ประโยชน์ในความเกรงใจของจวนโหวเพื่อหาสามีให้ลี้เซี่ยนได้นะเจ้าคะ”

ซูเหยงไม่ได้แยแสว่าหวังลี้ถึงจะแต่งงานกับใคร คนเดียวที่นางสนใจก็คือบุตรสาวในสายเลือดอย่างหวังลี้เซี่ยน นางจะให้ความสนใจการแต่งงานของหวังลี้ถึงก็ต่อเมื่อมีประโยชน์ต่อหวังลี้เซี่ยนเท่านั้น อย่างเช่นการแต่งงานเข้าจวนโหวครั้งนี้ นางไม่ยอมให้หวังลี้เซี่ยนแต่งงานกับชายที่นอนไร้อึดอยู่บนเตียง แต่ยอมปล่อยให้หวังลี้ถึงแต่งงานได้

หวังลี้ถึงได้ยินสิ่งที่ซูเหยงกล่าวออกมาก็ต้องหยุดคิด ชั่งน้ำหนักแล้วพบว่าเมื่อไม่สามารถหยุดการแต่งงานครั้งนี้ได้จริงๆ และแม่ในอนาคตการเป็นภรรยาของจิ้นอันจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดต่อจวนสกุลหวัง แต่ในระยะสั้นก็ยังสามารถใช้ประโยชน์ได้อยู่บ้าง

เมื่อคิดได้เช่นนั้นเขาก็พยายามระงับอารมณ์โกรธ ถึงจะไม่สามารถหยุดความโกรธได้ทั้งหมดก็เถิด แต่เพื่อไม่ให้ตัวเองทำอะไรไปมากกว่านี้จึงหันหลังเดินจากไปพร้อมกับซูเหยง ภายในโถงรับรองเหลือเพียงสองพี่น้องหวังลี้เซี่ยนกับหวังลี้ถึงเท่านั้น

หวังลี้ถึงพยายามลุกขึ้นยืน ใ้หน้าขาวปรากฏรอยนิ้วมือชัดเจน รอยปื้นแดงนี้ทาบบอยู่เกือบครึ่งใบหน้า ความรู้สึกเจ็บปวดกลายเป็นความชินชา ไม่มีแม้แต่หยดน้ำตาไหลออกมา ความชินชานี้หน้าหวาดกลัวมาก เพราะเกิดจากการถูกกระทำซ้ำๆ ตั้งแต่ยังเด็ก ไม่ว่าจะทำผิดเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่หลวงล้วนถูกทำโทษเสมอ แม้ว่าความคาดหวังของบิดาต่อนางจะน้อยมาก แต่ใน

ฐานะบุตรสาวที่ยังทำประโยชน์ได้ด้วยการทำงานไปแต่งงานกับคนอื่น นางต้องเป็นคนที่ไม่เพียบพร้อมด้วยความรู้สึกศิลปะการคือ พิณ วาดภาพ เขียนอักษร และหมากล้อม

ความคาดหวังที่บิดาวางไว้บนไหล่ทำให้นางพยายามและพยายามสุดท้ายเมื่อถูกนำไปเปรียบเทียบกับพี่สาวอย่างหวังลีเซียน นางก็พบว่ายังเป็นรอง บิดาจึงมักหยิกหรือตีสาง พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงนี้ทำให้หวังลีถึงกลายเป็นคนเจียมเนื้อเจียมตัว ไม่พูด ไม่เถียง หากไม่แสดงความโง่เขลา ก็จะไม่ถูกตี สุดท้ายก็กลายเป็นความเคยชิน

หวังลีเซียนมองน้องสาว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยัน คนนอกอาจไม่เคยเห็นสายตาที่ดูน่าขนลุกนี้ของนางมาก่อน เช่นเดียวกับเจ้านกสีฟ้าด้านนอกหน้าต่าง เธอไม่เคยเห็นหวังลีเซียนในมุมมองนี้มาก่อน ราวกับว่าทั้งหมดที่เคยรู้จักนางเป็นเพียงภาพลวงตา

“เจ้ารักเขามากสินะ ถึงขนาดยอมแต่งงานกับคนที่ไร้ประโยชน์เช่นนั้น” น้ำเสียงของนางแม่ฟังเพียงครู่เดียวก็รู้ว่าเป็นถ้อยคำเย้ยหยันดูแคลน “ท่านพี่จิ้นอันคงดีใจที่รู้ว่าเจ้ารักเขามากถึงเพียงนี้”

หวังลีถึงเงยหน้ามองพี่สาว “ไม่มากเท่าที่เธอเสียใจเพราะรู้ว่าท่านกลายเป็นคนใจดำได้ถึงเพียงนี้”

“นั่นสินะ ท่านพี่จิ้นอันรักข้ามาก ก่อนออกไปปราบโจรเขายังเอ่ยว่าจะกลับมาสู่ขอข้า ถ้ารู้เขาคงผิดหวังมากฯ” นางเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม ไม่มีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดี เป็นเพียงความภาคภูมิใจที่ได้กุมหัวใจของชายคนหนึ่งเอาไว้ เมื่อเขาไร้ประโยชน์ก็โยนทิ้งอย่างไม่ไยดี

“ท่านรู้ แต่ก็ยังหักหลังเขา ทอดทิ้งเขาในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด”

“ข้าไม่เคยหักหลังเขา เจ้าลองนึกดูให้ดีก่อนเถิด ก่อนหน้านี้ข้าเคยตอบรับความรู้สึกของเขาหรือไม่ เคยรับคำสั่งสัญญาขอแต่งงานของเขาหรือไม่ ไม่เลยทุกอย่างล้วนเป็นคนนอกพูดกันไปเองทั้งสิ้นว่า ข้ากับท่านพี่จิ้นอันเป็นคู่รักกัน ถ้าข้าต้องแต่งงานกับคนใดก็ตามเพียงเพราะความเข้าใจผิดของคนอื่น เจ้าว่า

มันยุติธรรมกับข้าหรือ” ใบหน้าดงามตอบด้วยท่าทางไม่แยแสราวกับว่านางกลายเป็นเหยื่อของความเข้าใจผิด

“การแสดงออกของท่านหากใครไม่ตามอดก็คงรู้ว่าท่านมีใจให้ท่านที่
จีนอัน”

“ตราใบไม้ที่ข้าไม่เคยเอ่ยปาก คนอื่นจะว่าอะไรก็ได้”

เจ้านกน้อยตัวชาวบ ที่แท้แล้วยังมีกลิ่นเหม็นชื่อน้อยๆ ไม่ว่าจะนางจะ
แสดงออกชัดเจนอย่างไร แต่หวังลีเซียนไม่เคยพูดออกจากปากของนางเลย
สักครั้งว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นอย่างไรกันแน่ เมื่อไม่เคยเอ่ยนางจึง
สามารถปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ได้อย่างไม่กระดากปาก กูจินอันรู้สึกตัวเอง
กลายเป็นคนโง่อย่างมาก ที่ผ่านมานางเตรียมตัวพร้อมที่จะทอดทิ้งเขาอยู่ตลอดเวลา หากปากของนางสามารถแสดงอารมณ์ได้ อาจมีใครสักคนเห็นว่าเจ้านก
ลีฟ้าบงกชไม่กำลังยิ้มตัวบรอมยิ้มเย้ยหยันและโศกเศร้า

“ท่านที่จีนอันไม่น่ารักคนอย่างท่าน ที่ทอดทิ้งเขาในช่วงเวลายากลำบาก
ที่สุด”

“ข้าเป็นคนฉลาดพอที่จะรู้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี ใครจะอยากเอาชีวิตของ
ตนเองไปผูกไว้กับคนที่จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ แม้แต่หมอลวงก็บอกว่าแทบ
ไม่มีทางเป็นไปได้ที่เขาจะฟื้นขึ้นมา แต่ถึงข้าทิ้งเขา ก็ยังมีคนโง่อย่างเจ้าที่พร้อม
กระโดดเข้ากองไฟมิใช่หรือ”

“ถ้าในอนาคตท่านที่จีนอันฟื้นขึ้นมา...”

“เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าการแต่งงานจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมาได้ เอาเถิด คน
โง่อย่างเจ้าจะเชื่อเรื่องหลอกเด็กเช่นนี้ก็ไม่แปลก ในฐานะพี่สาวข้าขออวยพร
ให้เจ้าสมหวัง เจริญเจ้าไปปรนนิบัติชายที่เจ้าแอบรักมานานให้สมใจ”หวังลีเซียน
หัวเราะทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

หวังลีเซียนมองร่างของพี่สาวจนลับสายตา นางกำมือแน่น บอกตัวเอง
ว่าเวลานี้กำลังเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ไม่ว่าจะข้างหน้าจะเป็น
อย่างไร นางจะไม่ปล่อยให้ถ้อยคำของพี่สาวเปลี่ยนแปลงความพยายามของ

ตนเอง

คืนนั้นเจ้าหน้อยที่มีวิญญาณของกู่จิ้นอันอาศัยอยู่จ้องมองร่างของตัวเอง

ผ่านหน้าต่าง คิดดูแล้วเขาในสภาพนี้ก็ น่าสมเพชมากจริงๆ เขาทำได้แค่นอนหลับตาอยู่เช่นนั้น แม้แต่การขบถ่ายหนักเขาก็ต้องให้บ่าวรับใช้ช่วยดูแล แค่คิดว่าหวังลีเซียนต้องมาดูแลเขาเช่นนี้ก็หนักภาพออกว่ามันยากลำบากและน่ารังเกียจเพียงใด การปฏิบัติของนางอาจเป็นพฤติกรรมของคนปกติที่เกิดขึ้น

ทว่ากับหวังลีถึงเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย แม้จะรู้ว่านางแอบมีใจให้เขา แต่การแต่งงานกับคนไร้ประโยชน์เช่นนี้ก็ยังไม่น่าเชื่อถือว่าดี เขาไม่กล้าคิดว่านางทำเพราะรักเขา ขนาดหวังลีเซียนที่เขาทุ่มเททุกอย่างเพื่อนางยังทอดทิ้งเขาในยามยากลำบากได้ แล้วหวังลีถึงที่เขาไม่เคยหย่เมยกับนางจะรักเขามากขนาดนั้นได้อย่างไร บางทีนางอาจต้องการเพียงตำแหน่งสะใภ้จวนโหว ส่วนเขาจะตื่นหรือตายก็ไม่ไ้ไ้ประเด็นสำคัญ

ความจริงจากหวังลีเซียนทำให้เขาไม่กล้ามองโลกในแง่ดีอีกแล้ว แต่มองการกระทำของหวังลีถึงในแง่ผลประโยชน์มากกว่า ถึงกระนั้นเขาก็รู้สึกขอบคุณที่นางเสนอตัวขึ้นมาในเวลานั้น เพราะหลังจากถูกคนรักปฏิบัติอย่างไม่มีไ้ดี ความเชื่อมั่นใจในตัวเองของเขาเหมือนถูกทำลาย ไม่มีใครต้องการแต่งงานกับเขา ทว่ายังมีสตรีคนหนึ่งที่มีมองเห็นโอกาสแม้เพียงเล็กน้อยที่เขาสามารถมีประโยชน์ต่อนางได้ไม่ว่าในเรื่องใดก็ตาม

เจ้าหน้อยบินออกไปรอบๆ จวนโหว มองดูทุกคนใช้ชีวิตกันตามปกติ ไม่มีใครตื่นตื่นหรือยินดีกับการแต่งงานของคุณชายรองเลย ในเรือนพักของบิดายังคงเปิดไฟสว่าง ภายในห้องนั้นเขายังได้ยินบทสนทนาระหว่างงงเหมยจีกับบิดา จงเหมยจีผู้นี้เคยเป็นสวามีรองมาก่อน เมื่อเขาสูญเสียมารดาไป นางก็เสนอตัวเข้ามาแทนที่เพราะเห็นว่าเขายังเด็กเกินไปที่จะดูแลตัวเองได้ และจวนก็ต้องการคนที่สามารถปกครองให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

บิดาใช้เวลาว่าหนึ่งปีก่อนจะแต่งตั้งนางมาแทนที่มารดาของเขา เพราะ

ตำแหน่งโหวมิงงานมากมาย ไม่ว่าจะเรื่องที่ดินหรือภายในจวนที่ต้องให้คนดูแล แต่ถึงกระนั้นบิดาก็ไม่ได้ปล่อยให้นางดูแลบุตรชายคนเล็กอย่างที่ต้องการ อาจเพราะหวาดระแวงหรือต้องการดูแลบุตรชายด้วยตัวเองก็ตามที่ ชีวิตของ กุ๊จิ้นอันจึงระหกระเหินออกไปที่กองทัพมากกว่าอยู่ที่จวน และทำให้เขากลาย เป็นบุตรชายคนโปรดของบิดามากกว่าพี่ชายอย่างกุ๊จิ้นหง

ความห่างเหินในฐานะบุตรและมารดาเลี้ยงที่ร่องรอยมากมายเอาไว้ อย่างเช่นพวกเขาไม่สนทนากันเมื่อไม่จำเป็น หรือบางครั้งนางก็พยายามเปรียบ เทียบกุ๊จิ้นหงกับเขา อาการบาดเจ็บของเขาคราวนี้อาจเป็นข่าวดีที่สุดในชีวิตต่อ จากการได้ก้าวขึ้นมาเป็นสุหยีนเอกของนางก็ได้

“ท่านพี่เชื่อที่ท่านอาจารย์คงพูดจริงหรือเจ้าคะ เรื่องแต่งภรรยาเข้ามา แล้วจิ้นอันจะดีขึ้น” นางเลียบเคียงถามสามมีที่เอนตัวอ่านตำราอยู่บนเตียง

“ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง ข้าก็ได้จัดการเรื่องนี้ไปแล้ว เจ้าจะพูดให้ได้ อะไรขึ้นมา”

จงเหมยจีเห็นท่าทางไม่พอใจของสามมีก็รีบยิ้มอ่อนหวาน เอ่ยด้วยเสียง ค่อนข้างเบา “ข้าเพียงแต่ไม่อยากจะให้ท่านถูกหลอกเท่านั้นเจ้าคะ แต่งภรรยา ก็ต้องเสียค่าสินสอด ทั้งที่ไม่รู้ว่าสตรีผู้นั้นจะสามารถทำให้จิ้นอันฟื้นได้หรือไม่ ข้ากลัวจะเป็นการเสียเงินเปล่าเท่านั้นเองเจ้าคะ”

“แต่งสะใภ้เป็นเรื่องเสียเงินเปล่าอันใดกัน” เขาดูสุหยีน “อีกไม่นานเมื่อ ข้าเดินทางไปชายแดน สะใภ้จะต้องคอยดูแลจิ้นอันในฐานะภรรยาของเขา หรือ เจ้าจะอาสาดูแลเขาด้วยตัวเองเล่า”

การที่เขาถามออกมาเช่นนี้ก็เพราะรู้ว่าจงเหมยจีไม่ได้มีความสัมพันธ์ อันดีกับกุ๊จิ้นอันมาถึงเพียงนั้น นอกจากจะห่างเหินกันแล้วยังมีร่องรอยของ ความขัดแย้งอยู่ด้วย ดังนั้นหญิงโหวไม่คาดหวังให้สุหยีนของเขาเสนอตัวดูแล บุตรชายคนเล็กมาตั้งแต่แรกแล้ว

นางต้องการพูดอะไรบางอย่าง แต่ท่านโหวรำคาญคำถามที่ไร้สาระเหล่านี้ นั้น การตัดสินใจครั้งนี้เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ยิ่งพูดก็ยิ่งไม่

ฟัง ท่านโหวจึงปิดตำราแล้วเอนตัวลงนอนทันที

จงหม่อมยงจิมองสามีที่นอนหันหลังให้ด้วยท่าที่ไม่พอใจ แต่ไม่กล้าทำอะไรไปมากกว่านี้เพราะดูเหมือนท่านโหวพร้อมจะโกรธนางได้ทุกเมื่อ นางจึงดับตะเกียงแล้วนอนลงข้างกายของสามีเงียบๆ ไม่กล้าแม้แต่ใช้ผ้าห่มผืนเดียวกัน

สิ่งที่ภรรยาของบิดากล่าวไม่ได้เกินความคาดหมายของกัวจิ้นอัน ความจริงเขาเองก็คิดว่าหากบิดาเดินทางไปชายแดนคราวนี้ เขาที่อยู่ในสภาพไม่สามารถปกป้องตัวเองได้จะถูกสองแม่ลูกกลั่นแกล้งอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะคนที่ไร้สมองอย่างกัวจิ้นหง ทุกวันนี้เป็นเพราะเกรงกลัวบิดาจึงไม่กล้าลงมือทำอะไร วันใดบิดาจากไปก็ไม่แน่ว่าจะสร้างปัญหาขึ้นมาในตอนนั้น คิดดูแล้วการแต่งภรรยาเข้ามาอาจดีกับเขา แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดีของอีกฝ่ายที่ต้องมาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ยุ่งยากในจวนโหวแห่งนี้

หลังจากมาสู่ขอวันรุ่งขึ้น หนูซิงโหวก็ส่งช่างตัดเสื้อมาที่จวนสกุลหวัง

ทันที เพราะเป็นงานที่ค่อนข้างเร่งด่วน ชุดแต่งงานของหวังลี่ถึงจึงไม่ได้มีความพิถีพิถันเท่าใดนัก คนในจวนสกุลหวังไม่ได้ยินดียินร้ายกับเรื่องนี้ พวกเขาอับอายมากกว่าเมื่อข่าวแพร่กระจายออกไปว่าบุตรสาวคนเล็กของสกุลหวังจะแต่งให้คนที่นอนไร้สติอยู่บนเตียงเช่นกัวจิ้นอัน

เรื่องนี้ยังมีประเด็นน่าสงสัยในสายตาคนนอก เพราะแต่เดิมสิ่งที่คุณรับรู้ก็คือบุตรสาวคนโตของสกุลหวังต่างหากที่เป็นคู่หมั้นของกัวจิ้นอัน ทว่าคนที่แต่งเข้าไปกลายเป็นบุตรสาวคนเล็ก ไม่ว่าใครก็ต้องแปลกใจในขณะเดียวกันก็มีหลายคนเข้าใจเจตนาในสิ่งที่เกิดขึ้น หวังลี่เขียนเป็นคนมีชื่อเสียงเรื่องความงามและความสามารถ ขึ้นให้แต่งกับคนไร้ค่าเช่นนั้นคงเป็นเรื่องน่าเสียดาย มิสู้ส่งคนไม่สำคัญอย่างบุตรสาวคนเล็กไป ยังสามารถเก็บบุตรสาวคนโตเอาไว้ได้และรักษาความสัมพันธ์กับจวนโหวไปพร้อมกันด้วย

งานแต่งงานใช้เวลาเตรียมการไม่ถึงครึ่งเดือน ยึดฤกษ์ยามที่สะดวกที่สุด หนูซิงโหวส่งैयाมารับตัวบุตรสาวสกุลหวังไปที่จวนโหว สกุลหวังมอบ

สินเดมิให้นางเพียงเล็กน้อย เป็นเครื่องประดับ เงินทอง และผ้าไหมไม้ที่ฝัน
ที่สำคัญกว่านั้นคือมีเพียงหวังลีต่อเท่านั้นที่ไปร่วมงานแต่งของนาง

หญิงสาวไม่ได้เชิญคนมากนัก เพราะพิธีนี้ถูกจัดขึ้นอย่างเร่งรัด ข้าม
พิธีกรรมมากมายไปเนื่องจากไม่มีเจ้าบ่าวที่ถือว่าเป็นคนสำคัญมาร่วมงาน มีเพียง
การยกน้ำชาให้บิดามารดาสามีและเจ้าสาว คำนับฟ้าดินและส่งเจ้าสาวเข้าหอ
ถึงจะเป็นงานเล็กๆ แต่หวังลีที่ทราบเรื่องก็ยิ่งพระราชทานของขวัญโดยให้ขันที่
นำมามอบให้ หวังลีถึงได้รับผ้าไหมเครื่องประดับอีกเล็กน้อยในฐานะที่นาง
กลายเป็นภรรยาของอดีตครองแม่ทัพคนโปรดของพระองค์

งานแต่งงานที่ไม่ค่อยมีใครอยากมาร่วมยินดีจบลงอย่างเรียบง่าย
เรียบง่าย หวังลีถึงสวมผ้าคลุมหน้าเข้าไปในห้องพักของกู่จิ้นอันซึ่งกลายเป็น
เรือนหอของนาง แล้วมองผ่านเงาร่างๆ ของผ้าคลุมศีรษะไปบนเตียงที่มีร่าง
หนึ่งนอนเหยียดยาวอยู่

เจ้าสาวในชุดแต่งงานสีแดงที่ถูกตัดเย็บในเวลาอันรวดเร็ว มันอาจไม่
ละเอียดงดงาม แต่ก็สวยหรูเจ้าสาวที่หวังลีถึงภาคภูมิใจ นางนั่งลงที่ข้างเตียง
คลำจับไปที่มืออันขนาดใหญ่ของชายซึ่งบัดนี้ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีของนาง ตาม
ธรรมเนียมต้องให้เจ้าบ่าวเป็นคนเปิดผ้าคลุมหน้า แต่เวลานี้กู่จิ้นอันไม่อยู่ใน
สภาพที่สามารถทำเช่นนั้นได้ หวังลีถึงจับมือสามีแล้วก้มศีรษะลงใช้มือข้างนั้น
ขยับผ้าคลุมหน้าให้เปิดออก เผยใบหน้าที่ถูกตกแต่งอย่างงดงาม ตอนนั้นเอง
ที่นางได้เห็นว่ากู่จิ้นอันซึ่งไร้สติก็ถูกจับให้แต่งชุดเจ้าบ่าวสีแดงเช่นกัน นางยิ้ม
กับตัวเอง ค่อยๆ ถอดเครื่องสวมศีรษะวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง จากนั้นจึงมอง
ใบหน้าของคนที่กำลังหลับไหล

มือบอบบางเลื่อนไปสัมผัสใบหน้าคม แล้วโน้มตัวลงบรรจงจูบที่ริม
ฝีปากของสามี

“ต่อจากนี้เราเป็นสามีภรรยากันแล้วนะเจ้าคะ”

จากนั้นหวังลีถึงก็ลุกขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดปกติ ส่วนชุดแต่งงาน
ถูกพับเก็บเอาไว้อย่างดีในหีบหนึ่ง ก่อนนางจะขอให้สาวใช้นำอ่างน้ำและผ้า

ผืนหนึ่งมาให้ เรื่องพิธีส่งตัวห้ามออกจากห้องหอดูเหมือนไม่มีใครถือมากนัก เมื่อได้รับของแล้วนางก็ถอดเสื้อผ้าของกุงจินอันออกแล้วเริ่มเช็ดตัวให้เขา ขณะที่เช็ดตัวอยู่นางก็สนทนากับเขาไปด้วย

“ท่านสวมชุดนี้รอข้าทั้งวันคงอึดอัดมากนะเจ้าคะ เวลานี้อากาศร้อน อยู่ในชุดนี้ก็ยิ่งร้อน ดูลิ ตัวท่านเหนียวไปหมดแล้ว”

เนื่องจากอากาศร้อนหน้าตาต่างของห้องจึงถูกเปิดเอาไว้ เจ้านกสีฟ้าที่ติดตามดูพิธีมาตั้งแต่ต้นจึงได้เห็นความเป็นไปทุกอย่างภายในห้อง กระทั่งบินมาเกาะที่ริมหน้าต่างเพื่อจะได้ยินเสียงสนทนาของนางให้ชัดเจนขึ้น สิ่งแรกที่เขาสัมผัสได้คือท่าทางที่นางค่อยๆ ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดไปตามลำตัวของเขาราวกับว่ามันคือการทำความสะดวกสบายดีล้ำค่า กลัวว่าร่างกายของชายที่นอนหลับจะบอบสลาย

“วันนี้ได้เห็นท่านในชุดเจ้าบ่าว ข้าดีใจจนแทบพูดไม่ออก ท่านรู้หรือไม่ว่าท่านเป็นเจ้าบ่าวที่ดูดีมาก หากสตรีข้างนอกได้เห็นท่านสวมชุดนี้พวกนางคงอิจฉาริษยาข้ามากแน่เลย ขนาดตัวข้าเองยังรู้สึกว่สิ่งนี้ไม่เป็นความจริง สิ่งที่ข้าเคยคิดว่าเป็นเพียงความฝันกลับปรากฏอยู่ตรงหน้า”

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น หัววังถึงจะพูดน้อย เรียกว่านางแทบไม่พูดเลย จะดีกว่า ใครจะนึกว่าเมื่ออยู่เพียงลำพังในห้องนางจะพูดกับคนที่นอนหลับได้มากมายเช่นนี้ แม้กระทั่งรอยยิ้มที่ยามปกติไม่ได้พบก็ยังคงประดับอยู่บนริมฝีปากตลอดเวลา หรือนางจะยินดีกับการแต่งงานในครั้งนี้จริงๆ

“ข้าไม่รู้ว่าท่านตื่นขึ้นมาแล้วจะเสียใจหรือไม่ที่รู้ว่าข้ากลายเป็นนารรยาของท่าน แต่ข้าอยากบอกให้ท่านรู้ว่าข้าดีใจที่ได้แต่งงานเป็นนารรยาของท่าน ท่านจำได้หรือไม่ เมื่อก่อนตอนที่ข้าอายุแค่เจ็ดขวบติดตามท่านกับท่านพี่ออกไปเล่นข้างนอก ข้าพลัดตกจากสะพาน คิดว่าอย่างไรก็ไม่สามารถเอาชีวิตรอดได้แล้ว แต่ท่านกลับช่วยข้าเอาไว้ ไม่ว่าท่านจะทำเพราะไม่อยากให้ข้าตาย หรือแค่ทำเพราะท่านเป็นคนดี แต่มันก็มีคุณค่ากับข้ามาก”

เจ้านกน้อยที่อยู่ริมหน้าต่างไม่คิดว่าจะได้ยินเรื่องนี้ มันนานมากเสียจน

เขาเกือบลืมไปหมดแล้ว พอนางเอ่ยขึ้นถึงนึกได้ ครั้งหนึ่งพวกเขาออกไปเล่นข้างนอกกัน มีเพียงสาวใช้ของหวังลี่เซียนคนเดียวที่ตามออกไป แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาใกล้ ขณะที่พวกเขากำลังตื่นเต้นกับอะไรบางอย่างบนสะพานหวังลี่ถึงที่ตามติดที่สาวก็ตกลงไปในน้ำ ไม่มีใครช่วยนาง แม้แต่สาวใช้ที่ติดตามมาก็กล่าว่านางว่ายน้ำไม่เป็น มองดูร่างเล็กจมลงไปเรื่อยๆ เขาก็ทนไม่ไหวกระโดดตามลงไปงมตัวนางขึ้นมาได้

หวังลี่ถึงในวัยเจ็ดขวบล้าล้าออกมา เขาจำได้ว่าเมื่อกลับไปถึงจวนสกุลหวังนางถูกบิดากับมารดาเลี้ยงลงโทษเพราะก่อเรื่องนอกจวน แต่นั่นก็เป็นความทรงจำที่เลือนรางมาก หากไม่ใช่เพราะนางเอ่ยขึ้นเกรงว่าเขาก็คงลืมเรื่องที่เคยช่วยชีวิตนางในวัยเด็กเอาไว้

“ท่านทำให้ข้ารู้สึกว่าคุณชีวิตยังมีความหวัง บนผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่นอกจวนสกุลหวัง ต้องมีใครสักคนที่เห็นคุณค่าของข้า ใครสักคนที่ไม่อยากให้ข้าตาย สำหรับข้า พระคุณนี้ยิ่งใหญ่กว่าท้องฟ้า หนักแน่นกว่าแผ่นดิน เพราะไม่เช่นนั้นข้าอาจไม่มีชีวิตมาจนถึงวันนี้”

คำพูดเหล่านี้นางกล่าวก็ออกมาด้วยท่าที่สบายๆ ราวกับว่าเป็นเรื่องเล่าของคนอื่น ทว่าหัวใจคนฟังกลับรู้สึกเหมือนถูกบางอย่างกดทับ หวังลี่ถึงขีดด้านหน้าเสร็จก็ลุกขึ้นจับเขาพลิกตะแคง ใช้มือข้างหนึ่งรองศีรษะของเขาเอาไว้ ใช้ข้อศอกหนีบแขนเขาแนบกับลำตัวของนางเพื่อเช็ดด้านหลังให้สะอาด นี่เป็นการปรนนิบัติที่มากกว่าสาวใช้ที่ผ่านมาเสียอีก บางคนแค่เช็ดแขนขาของเขาแล้วก็จากไป จากนั้นค่อยๆ วางร่างของเขาลงบนเตียง เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ เวลานั้นใบหน้าของนางก็เต็มไปด้วยเหงื่อแต่ก็ยังคงยิ้ม

“ตอนนี้ท่านยังช่วยให้ข้าหลุดพ้นจากจวนหลังนั้น ข้าจะตอบแทนด้วยการเป็นภรรยาที่ดีของท่าน ข้าเชื่อว่าวันหนึ่งท่านจะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ท่านจะกลับมาเป็นรองแม่ทัพผู้ที่ยิ่งใหญ่ พอถึงเวลานั้นไม่ว่าท่านต้องการให้ข้าอยู่หรือไป ข้าพร้อมที่จะยอมรับเสมอ”

เข้าวรุษขึ้นสาวใช้ก็มาตามหวังลี้ถึงให้ไปรวมโต๊ะอาหารร่วมกับท่าน

โหวและสุหยิน นอกจากนี้ยังมีบุตรชายคนโตอย่างกู่จิ้นหงกับภรรยาของเขานามว่าซ่งไป๋หลาน หวังลี้ถึงเพิ่งมาใหม่ นางจึงเย็บและเจียมตัว เพียงแต่คอยมองสำรวจผู้คนโดยรอบตลอด เนื่องจากเมื่อก่อนนี้อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้าจึงไม่ได้เห็นพวกเขาอย่างชัดเจน

ตำแหน่งที่หนึ่งของนางอยู่ถัดจากซ่งไป๋หลาน ท่านโหวนั่งประจำหัวโต๊ะ ขนาบข้างด้วยจงเหมยจี สตรีในวัยลีลิกกว่าปีซึ่งยังคงดูงาม อีกด้านหนึ่งคือกู่จิ้นหง บุตรชายคนโตที่เกิดจากจงเหมยจี แม้ว่ามารดาจะได้เลื่อนเป็นสุหยินเอก สถานะของเขาก็ยังต่อยกว่ากู่จิ้นอันที่กำเนิดจากมารดาที่เป็นสุหยินเอกโดยแท้ ส่วนสุหยินของนางเป็นสตรีจากสกุลซ่ง สกุลซ่งแม้ไม่ใช่ขุนนางระดับสูงแต่ก็มีฐานะร่ำรวยมากสกุลหนึ่ง ซ่งไป๋หลานเพิ่งแต่งงานกับกู่จิ้นหงได้สองปีแต่ก็ยังไม่มีความทุกข์ กลายเป็นปัญหาที่จงเหมยจีหนักใจจนถึงทุกวันนี้

หวังลี้ถึงอาจไม่ใช่คนช่างพูด แต่นางเป็นคนช่างสังเกตและเป็นผู้ฟังที่ดี เรื่องราวเหล่านี้ถูกพูดถึงโดยผู้คนภายนอก แม้แต่ในจวนสกุลหวังเองก็มีการกล่าวถึงเรื่องนี้เช่นกัน เพราะเวลานั้นคาดการณ์ว่าหวังลี้เชียนพีสาวของนางจะแต่งงานเป็นภรรยาของกู่จิ้นอัน ความสัมพันธ์ของสะใภ้ใหญ่กับสะใภ้เล็กคงไม่ราบรื่นนัก คิดไม่ถึงคนที่ต้องใช้ข้อมูลเหล่านี้กลับกลายเป็นนาง

หูซิงโหวเห็นสะใภ้คนเล็กเข้ามาในห้องก็ให้การต้อนรับอย่างดี

“เมื่อคืนสะดวกสบายดีหรือไม่ ถ้ามีอะไรที่ต้องการก็บอกพ่อบ้านได้เลยนะ” ขณะที่พูดเขาก็หันไปหาชายคนหนึ่งอายุราวห้าสิบหรือหกสิบปีซึ่งยืนอยู่มุมห้อง เมื่อเห็นว่านางหันกลับมามองเขาก็ยิ้มศิระระให้เล็กน้อย เป็นการแนะนำตัวที่เรียบง่าย “หรือถ้ามีเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลือยังสามารถบอกกล่าวกับสุหยินได้ นางนับว่าเป็นมารดาของจิ้นอันเช่นกัน”

แม้จะรู้สึกไม่พอใจแต่จงเหมยจียังจำต้องฝืนยิ้มรับคำของสามี หวังลี้ถึงเห็นความไม่พอใจในรอยยิ้มนั้นได้อย่างชัดเจน ทว่านางทำเพียงเย็บ ก้มหน้า และไม่เปิดเผยร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น ความไม่พอใจหรือไม่พอใจล้วนเป็น

เรื่องของคนอื่น ทรายบิใดที่อีกฝ่ายไม่มาเยี่ยมยามกับชีวิตของนางและกู่จิ้นอัน นางก็หวังว่าพวกเขาจะอยู่ได้อย่างสงบสุข

“ลูกสะใภ้คารวะท่านแม่เจ้าค่ะ”

กู่จิ้นหงเห็นว่าบิดาแนะนำมารดาแล้ว เขาก็ยื่นหน้ามาแนะนำตัวเองบ้าง “น้องสะใภ้ ข้าชื่อกู่จิ้นหง เป็นพี่ชายของจิ้นอัน”

“น้องสะใภ้คารวะท่านพี่เจ้าค่ะ”

เห็นท่าทางนางว่าง่ายกู่จิ้นหงก็ลอยยิ้ม ก่อนจะรู้สึกถึงแรงสะกิด พอหันไปเห็นสายตาไม่พอใจของภรรยาที่รีบแนะนำ “ส่วนคนนี่คือช่างไม้หลาน ภรรยาของข้า”

“น้องสะใภ้คารวะพี่สะใภ้เจ้าค่ะ”

หญิงชิวโหวเห็นบรรยากาศในห้องแปลกๆ จึงรีบโบกมือ “แนะนำตัวกันเสร็จแล้วก็กินข้าวกันดีกว่าเสียที ลีถึงยังต้องกลับไปอยู่เป็นเพื่อนจิ้นอันอีก”

อาหารมื้อนั้นหวังลีถึงกินข้าวได้ค่อนข้างน้อย หนึ่งในเพราะนางกินอาหารไม่มากในแต่ละมื้ออยู่แล้ว และสองเพราะบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย แม่พ่อสามีจะชวนคุยหรือพยายามเอาใจ นางก็ไม่ได้ตอบสนองอะไรมาก

ก่อนทานโหวจะรีบจากไปเพราะมีธุระต้องจัดการในวังหลวง เดิมทีหวังลีถึงต้องการจากไปเช่นกัน แต่กลับถูกจงเหม่ยจีเรียกเอาไว้ กู่จิ้นหงปลื้มตัวไปอย่างรู้งาน ในห้องจึงมีเพียงจงเหม่ยจีกับสะใภ้ทั้งสอง เห็นว่าหวังลีถึงยังสงบเรียบและไม่มีท่าทางตื่นตระหนกที่ถูกเรียกไว้ จงเหม่ยจีมองหน้าสะใภ้คนโตเล็กน้อย

“ท่านแม่เรียกข้าไว้มีอะไรจะสั่งสอนหรือเจ้าค่ะ”

“ข้าเห็นเจ้าเพิ่งแต่งเข้าสกุลกู่ ไม่รู้ว่าสกุลหวังสั่งสอนเจ้ามาอย่างไรบ้าง แต่สกุลกู่เคร่งครัดเรื่องกฏบ้านและมารยาทมาก ข้าอยากให้อาจารย์รู้เอาไว้ จะได้ไม่ทำให้ท่านโหวต้องอับอายที่แต่งสะใภ้เช่นเจ้าเข้ามา” น้ำเสียงของจงเหม่ยจีเรียบนิ่ง บ่งบอกชัดเจนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความเอ็นดู ทว่าเป็นการบ่งบอกชัดเจนว่านางไม่ต้อนรับสะใภ้คนนี่

หวังสิ่งที่ไม่ได้ตกใจ นางเตรียมตัวเองมาตั้งแต่แรกแล้ว “ข้ารู้เจ้าค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินนางตอบรับอีกฝ่ายก็โยนตำราสองเล่มมาตรงหน้า แต่ละเล่มมีความหนาไม่น้อย “เล่มหนึ่งเป็นเรื่องมารยาท อีกเล่มเป็นเรื่องกฎบ้านสกุลกฎ เจ้าต้องท่องสองเล่มนี้ให้ได้ พรุ่งนี้ข้าจะถามเจ้า”

“สองเล่มภายในพรุ่งนี้หรือเจ้าค่ะ”

“ทำไม ทำไมไม่ได้หรือ” มีรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากของซ่งไป๋หลาน ก่อนเงยหน้ามองมารดาสามี “นางอาจไม่มีสติปัญญามากพอที่จะท่องจำทั้งหมดได้ภายในหนึ่งวัน ท่านแม่ควรให้เวลานางเพิ่มอีกเล็กน้อยนะเจ้าค่ะ”

“ไม่รู้สกุลหวังสอนบุตรสาวอย่างไร แค่กฎบ้านก็ไม่สามารถท่องได้” น้ำเสียงทอดถอนใจเต็มไปด้วยความเยาะหยันดูแคลน “แต่หลานเออร์เองก็ท่องได้ตั้งแต่วันที่แต่งเข้าสกุลกฎ แบบนี้ไม่เป็นการลำเอียงเกินไปหรือ”

หวังสิ่งถึงก้มหน้า พังบพสนทนาของมารดาเลี้ยงสามีกับพี่สะใภ้ด้วยอาการสงบ นางมองตำราสองเล่มในมือ คิดเอาไว้ว่าอย่างไรก็คงไม่มีใครสามารถท่องจำสิ่งเหล่านี้ได้ภายในคืนเดียว ดูเหมือนชีวิตของนางในจวนสกุลกฎคงไม่ได้รับวันนัก แต่เริ่มต้นวันแรกก็ดูจะยากลำบากเสียแล้ว

“เจ้าต้องการเวลาเพิ่มเท่าไร” จงเหมยจีเอ่ยถามสะใภ้คนเล็ก

“ข้าสติปัญญาด้อยกว่าพี่สะใภ้สัก ขอเวลาเพิ่มอีกสองวันเจ้าค่ะ”

คนฟังล้วนประหลาดใจ ที่จริงการจดจำกฎบ้านและมารยาทไม่ใช่เรื่องที่สามารถท่องจำได้ในเวลาอันรวดเร็ว ที่กล่าวว่าซ่งไป๋หลานสามารถจดจำได้ภายในวันเดียวนั้นเพราะนางได้รับตำราให้ไปท่องจำล่วงหน้าก่อนการแต่งงาน แต่การแต่งงานของหวังสิ่งถึงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ไม่มีเวลาส่งตำรานี้ไปให้อ่าน จึงมาเร่งเวลาเอาช่วงหลังแต่ง ทว่านางกลับขอเวลาเพิ่มเพียงสองวัน ซ่งอหังการเหลือเกิน จงเหมยจีดูหมิ่นสะใภ้คนเล็กที่เหมือนจะอวดเก่งมากกว่าที่คิด

“ได้ สามวันนับจากนี้เจ้าต้องมาให้ข้าทดสอบการท่องจำกฎบ้านและมารยาทในสกุลกฎ หากทำไม่ได้ต้องได้รับการลงโทษ”

ผี สะใภ้เล็ก

หลังจากหวังลีถึงพูดคุยกับมารดาเลี้ยงสามีและพี่สะใภ้เสร็จก็กลับมาขี่เรือแพกส่วนตัวของนางกับสามี นางโบกมือให้สาวใช้สองคนที่รับหน้าที่ดูแลจันอันแทนนางในระหว่างที่นางออกไปข้างนอก ก่อนสำรวจร่างกายของสามีว่าได้รับการดูแลที่ดีหรือไม่ เดิมทีสาวใช้พวกนี้ก็รับหน้าที่ดูแลเขาก่อนที่นางจะมา หญิงโหมมอบให้พวกนางเป็นสาวใช้ประจำตัวของสะใภ้คนเล็กเพื่อช่วยเหลือนางในการดูแลบุตรชายต่อไป

หวังลีถึงดึงผ้าห่มของเขาลงเล็กน้อยเพราะอากาศค่อนข้างร้อน นางหยิบพัดมาพัดให้เขา เปิดหน้าต่างออกให้กว้างกว่าเดิมเพื่อให้ลมสามารถพัดเข้ามาได้สะดวกขึ้น ตอนที่เปิดหน้าต่างออกไปก็มองเห็นนกสีฟ้าตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งหลิวที่ขึ้นอยู่ข้างหน้าต่าง เจ้านกตัวนี้ค่อนข้างสงบ มันไม่ตื่นกลัวคน นางยิ้มให้มัน แทนที่จะตกใจกลัวกลับกระพือปีกบินมาเกาะที่หน้าต่าง

“หลงฝูงหรือ” นางเอ่ยถาม แต่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ นกตัวนี้สวยจริงๆ คนทั่วทั้งวังมีสีฟ้าอ่อน ปลายหางและบริเวณท้องแซมด้วยสีขาว แม้ตัวจะค่อนข้างเล็กแต่ดวงตาของมันกลมโตสดใส นางใช้นิ้วลูบศีรษะของมัน “แปลกจริง ไม่กลัวคนเลย หรือเป็นนกเลี้ยงหลุดมา”

นางไม่ได้คิดอะไรมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะมันจะหลงผิดหรือเป็นนกเลี้ยง ถ้ามันอยู่ที่นี้ก็ถือว่าเป็นโชคชะตา นางขอให้สาวใช้ด้านนอกนำเมล็ดข้าวและเมล็ดข้าวโพดมาให้เพราะไม่รู้ว่าเป็นนกตัวนี้กินอะไรเป็นอาหาร เมื่อได้มาแล้วก็จัดใส่ถ้วยเล็กวางไว้ที่ขอบหน้าต่าง

“กินเสีย แล้วถ้าอ้อมอยากจะอยู่ตรงนี้ก็ได้อะ แต่ห้ามรบกวนคนที่นอนบนเตียงนะรู้หรือไม่ว่า” ไม่รู้หวังสิ่งถึงคิดว่าสามารถทำให้เจ้านกเข้าใจได้จริงหรือไม่ แต่นางก็บอกกำชับพลงซึ่งไปยังร่างของกุจจินอันที่อยู่ด้านหลัง จากนั้นก็เดินกลับไปนั่งข้างเตียง บิบนวดร่างกายของเขายู่ครู่หนึ่งก่อนหยิบตำราขึ้นมา

“ข้าไม่รู้ท่านใช้ชีวิตในจวนนี้หวายกล่าปากหรือไม่ว่า แต่ดูเหมือนจงสูหยีนจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่านผ่านข้าเสียแล้ว นางมอบตำรามารยาทกับกฎบ้านสกุลกุให้ข้าท่องจำภายในสามวัน อันที่จริงนางกล่าวว่าซึ่งไปไหนสามารถท่องตำราเหล่านี้ได้ในระยะเวลาแค่หนึ่งวัน ท่านคิดว่านางทำได้จริงหรือไม่” หวังสิ่งถึงเล่าเรื่องให้คนบนเตียงฟัง นางมองไปที่ใบหน้าซุบซอมขของสามี ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยผมข้างแก้มของเขา “แต่ในฐานะภรรยาของท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านต้องอับอาย”

พอพูดจบนางเริ่มเปิดตำรากฎบ้านสกุลกุอ่านออกเสียงให้คนบนเตียงฟัง เสียงของนางนุ่มนวล เนิบช้า ฟังคล้ายทำนองดนตรี เจ้านกที่เกาะริมหน้าต่างจึงมองภาพสตรีที่อ่านตำราข้างร่างของเขาด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย มุมมองที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน ว่าสตรีที่อายคนนั้นกลับกลายเป็นภาพวาดที่น่ามองเช่นนั้น

กุจจินอันอยากบอกนางว่าจงหมยจีแค่พูดเรื่องไร้สาระ ไม่มีใครสามารถท่องจำตำราสองเล่มได้ในเวลาเพียงวันเดียวหรอก ฝ่ายนั้นแค่ต้องการกลิ่นแกลังนางเท่านั้น แต่เพราะอยู่ในร่างนก ไม่ว่าจะพูดหรือส่งเสียงอะไรออกไปก็เป็นแค่เสียงนกเท่านั้น เขาไม่เอยกรบกวนสมาธิของนางจึงสงบปากสงบคำเอาไว้ ทว่าก็คิดขึ้นมาได้เช่นกันว่าเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้นนางก็ต้องพบกับความยากลำบากในฐานะภรรยาของเขาเสียแล้ว เกรงว่าหลังจากบิดาเดินทางไปชายแดนอาจกลายเป็นปัญหามากกว่านี้

เขาจะต้องหาทางปกป้องตัวเองกับหวังสิ่งที่ดีต้องอาศัยอยู่ในจวนสกุล ฎุกายใต้การปกครองของจงเหมยจี๋ให้ได้ เขาไม่สามารถพึ่งพาบิดาที่กำลังจะ ออกเดินทางได้ แต่ยังมีความหวังอื่นอีก ตลอดเวลาที่ผ่านมามีแต่คิดว่าตนเอง จะฟื้นขึ้นมาเมื่อไรเลยไม่ได้วางแผนติดต่อกับคนอื่นเอาไว้ จะฟื้นขึ้นมาเวลาใดก็ ยังไม่แน่นอน ดังนั้นเขาต้องริบหาผู้สนับสนุนที่ไว้ใจได้ให้เร็วที่สุด

ตัวเลือกผู้สนับสนุนของกุ่จินอันมีไม่มากนัก หนึ่งในเขาต้องแน่ใจว่า จะไม่ใช่คนที่คิดร้ายต่อเขาหรือสกุลฎุกู เพราะเรื่องที่ทำหยาบนั้นถูกใครจ้ำจวน มากก็ยังไม่สามารถสืบทอดตัวได้ คนที่ทำอาจจะเป็นคนโกลีตัว หรือแม้กระทั่ง เคยคิดว่าเป็นฝีมือของกุ่จินหงด้วยซ้ำ ดังนั้นจึงไม่สามารถไว้ใจใครสุมสี่สุมห้า ได้ อีกประการคืออีกฝ่ายจะไม่เปิดเผยเรื่องที่เขากลายเป็นหมก ไม่ว่าคนนอก จะเชื่อหรือไม่ แต่ถ้าเรื่องนี้เปิดเผยออกไปจวนไหนก็มีแต่จะลำบากเท่านั้น

เมื่อคิดถึงตัวเลือกในใจมากมาย ท้ายที่สุดกุ่จินอันก็ตัดสินใจเลือกสหาย เก่าคนหนึ่ง คนผู้นี้ไม่ใช่ทหาร เป็นเพียงหลานชายของทหารผู้หนึ่งที่เคยทำงาน โกลีซิดบิตดาของเขา เมื่อยังเด็กได้พบกันในค่ายทหาร เป็นหนึ่งในสหายไม่กี่คนที่ เขามี แต่เพราะอีกฝ่ายไม่ได้เดินตามรอยเท้าของเขา เลือกที่จะเป็นพ่อค้า มากกว่า ทุกวันนี้นอกจากสกุลซ่งของซ่งไป่หลานแล้ว ก็มีสกุลฉูของฉูเฟิงเจ้า ที่นับว่ามีหน้ามีตาทัดเทียมกัน

บ้านสกุลฉูไม่ได้อยู่ในเขตขุนนาง แต่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของตลาด เป็น คฤหาสน์ขนาดใหญ่ หลังจากทำนุบ้านฉูเกษียณอายุ คนสกุลฉูก็ต้องย้ายออก จากจวนขุนนางมาสร้างบ้านของตนเอง เดิมที่ไม่ใช่บ้านหลังใหญ่นัก แต่หลังจาก ที่เริ่มต้นการเป็นพ่อค้าเต็มตัว ฉูเฟิงเจาก็ทำให้บ้านสกุลฉูกลายเป็น คฤหาสน์สกุลฉูที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้จวนขุนนาง

กุ่จินอันเคยมาที่นี่หลายครั้งจึงรู้จักตำแหน่งห้องพักของสหายเป็นอย่างดี เมื่อปีนมาถึงโศคติที่หน้าต่างห้องยังเปิดอยู่ ฉูเฟิงเจากำลังนั่งตรวจบัญชีร้านค้า อยู่ในห้องพอดี เจ้านกสีฟ้าบินถลาเข้าไปด้านในแล้วหย่อนตัวขึ้นกับหน้า

กระดากเอาไว้

ฉูเฟิงเจ้าเห็นนกตัวหนึ่งยืนทับหน้าสมุดบัญชีของเขาก็โบกมือไล่ด้วยความรำคาญ แต่แทนที่จะบินหนี เจ้านกสีฟ้ากลับยืนนิ่งอยู่เช่นนั้นไม่ยอมขยับไปไหน ไม่ว่าจะไล่กี่ครั้งก็ไม่ยอมจากไป จนคนไล่เป็นฝ่ายอยากจะลุกหนีเอง ฉูเฟิงเจ้าจึงเอานกนั้น แล้วเอ้อมือหมายจะจับตัวมันเอาไว้ แต่มันกลับร้องออกมาแล้วกระโดดหลบมือของเขาจนไปตกรอยู่ในจานหมึกที่เขาฝนเอาไว้

เจ้านกสีฟ้าใช้ปากของมันจุ่มลงไป ในจานหมึก จากนั้นก็มลงจับบนกระดากว่างเปล่าลากปากเป็นเส้นเล็กๆ ไม่ต่อเนื่องกัน ฉูเฟิงเจ้าหงุดหงิดที่เห็นว่าสมุดบัญชีเลอะเทอะจึงโบกมือไล่ เจ้านกบินหนีแล้วรอจังหวะร่อนลงบนกระดากอีกครั้ง ใช้ปากจุ่มหมึกลากเส้นซ้ำรอยเดิม จากความหงุดหงิดกลายเป็นความโกรธ เขากอดอกมองดูว่าเจ้านกสีฟ้าตัวนี้จะทำอะไรกันแน่

ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ เส้นที่เจ้านกใช้ปากจุ่มหมึกลากอาจจะขาดๆ หายๆ ไม่ต่อเนื่องและยุ่งเหยิงไปสักหน่อย แต่กลับสามารถอ่านเป็นตัวอักษรได้ ‘กุ’ มาคำหนึ่ง เจ้านกชูหัวขึ้นเมื่อเห็นว่าเขากำลังอ่านอักษรก็สร้างอักษรตัวต่อไปข้างๆ กัน กลายเป็นคำว่า ‘จิ้น’ ตัวอักษรตัวที่สามไม่ทันสร้างเสร็จเขาก็เตาได้ในทันที เขียนไปได้เพียงครึ่งตัวฉูเฟิงเจ้าก็เอ่ยขึ้นมา

“กุจิ้นอัน” นกตัวนั้นหยุดเขียนทันที มันมองมาที่เขาด้วยท่าทีกระตือรือร้น “เจ้าเป็นนกของกุจิ้นอันหรือ”

มันส่ายหน้าด้วยการสะบัดหัวไปมา ฉูเฟิงเจ้าเดาว่านี่คือการปฏิเสธ นกตัวนี้สามารถเขียนอักษรได้ น่าจะฟังคำพูดของคนรู้เรื่อง เขาลุกขึ้นไปค้นกระดากมาแล้วเขียนสองคำ ‘ใช่’ และ ‘ไม่’ ลงบนกระดาก

“ยืนทับบนตัวอักษรถ้าเจ้าต้องการตอบรับหรือปฏิเสธ เข้าใจหรือไม่”

นกสีฟ้าเดินไปเหยียบบนคำว่า ‘ใช่’ ฉูเฟิงเจ้ายิ่งตื่นเต้น ลืมความโกรธเคืองที่เจ้านกทำสมุดบัญชีของเขาเลอะเทอะจนหมดสิ้น

“เจ้าเข้าใจตัวอักษรและฟังคำพูดของมนุษย์รู้เรื่องใช่หรือไม่”

เจ้านกน้อยยังคงยืนอยู่ที่คำว่า ‘ใช่’ ไม่ได้ขยับไปไหน นั่นหมายความว่า

มันตอบรับ ฉูเฟิงเจ้าย่อมต้องทดสอบอีกเล็กน้อย

“ถ้าเจ้าฟังข่าวรู้เรื่องจริงๆ ให้บินไปรอบๆ ห้องนี้สามรอบแล้วบินมาหยุดที่คำตรงข้ามกับคำว่า ‘ใช่’”

คำสั่งซับซ้อน หากเป็นเพียงนกที่ฝึกมากก็ไม่แน่ว่าจะทำตามคำสั่งนี้ได้หรือไม่ อีกทั้งยังหลีกเลี่ยงกล่าวถึงอีกคำหนึ่งโดยเจตนาว่ามันสามารถตีความประโยคคำสั่งนี้ได้หรือไม่ เมื่อสิ้นเสียงเจ้านกก็บินวนไปรอบๆ ห้องจนครบสามรอบแล้วร่อนลงเหยียบคำว่า ‘ไม่’

“เมื่อครู่ที่ข้าถาม เจ้าจะบอกว่าเจ้าไม่ใช่นกที่ภูจินอันส่งมาใช้หรือไม่?”

มันก้าวถอยหลัง จากนั้นกลับมาเหยียบคำว่า ‘ใช่’ อีกครั้ง เป็นการยืนยันคำตอบที่ชวนพิศวง นกที่แสนรู้เช่นนี้อย่างไรก็ต้องเป็นนกเลี้ยงที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ถึงขั้นเข้าใจภาษามนุษย์และอ่านออกเขียนได้ก็เป็นเรื่องที่เขายังไม่แน่ใจว่าทำได้อย่างไร ฉูเฟิงเจ้เป็นพ่อค้าที่อยากรู้ อยากเห็น และมองทุกอย่าง เป็นลู่ทางหาเงิน การฝึกนกเช่นนี้ก็สามารถสร้างเงินให้เขาได้ไม่น้อย โดยเฉพาะถ้าฝึกไว้ใช้เพื่อการสงคราม แต่ฉูเฟิงเจ้อัดความอยากภูจินอันเอาไว้ก่อน เพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับสหายอย่างภูจินอัน

ช่วงที่ภูจินอันได้รับบาดเจ็บเขาเดินทางไปเมืองอื่น เฟิงกลับมาก็ได้ยินข่าวว่าอีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่ได้สตินอนอยู่บนเตียง ไม่ว่าจะรักษาอย่างไรไม่ตื่น แม้อยากไปเยี่ยมเยียนก็ยังเกรงใจ คิดไม่ถึงวันนี้กลับมีเรื่องของอีกฝ่ายมาหาเขาถึงที่ ฉูเฟิงเจ้พยายามคิดหาคำถามที่เจ้านกจะสามารถตอบได้ ทันใดนั้นเจ้านกก็เริ่มต้นใช้ปากจุ่มไปที่งานหมึกแล้วเริ่มเขียนอีกครั้งเป็นอักษรตัวหนึ่ง

“วิญญาณ”

อักษรคำนี้ยังสามารถแปลว่าภูตผีได้อีกด้วย เพียงแต่ฉูเฟิงเจ้มีสัญชาตญาณที่ดี และรู้ว่าคำนี้ควรหมายถึงวิญญาณมากกว่า เพราะเป็นนกจึงเขียนได้เพียงคำสั้นๆ เท่านั้น การเขียนยาวสองสามตัวอักษรใช้เวลานานเกินไป เมื่อจบคำนี้เจ้านกยังเขียนอีกหนึ่งคำ

“เปลี่ยน”

ฉูเฟิงเจ่าที่กำลังขบคิด จริงๆ แล้วเจ้านกสีฟ้าต้องการเถียงคำว่า ‘ย้าย’ ซึ่งสื่อความหมายได้ดีกว่า แต่คำว่าย้ายมีขีดมากเกินไป กว่าจะเขียนจบคงกินทั้งเวลาและแรง คำว่าเปลี่ยนมีจำนวนเส้นน้อยกว่า และยังสามารถสื่อความหมายคล้ายกันได้ หวังเพียงเจ้าคหบดีสกุลฉูผู้นี้จะมีสติปัญญามากพอ

“วิญญูณ เปลี่ยน เกี่ยวข้องอะไรกับกู่จิ้นอัน”

นกสีฟ้าตัวนั้นใช้ปากจิกหน้ากระดาษกลับไปทำหน้าที่กู่จิ้นอันอีกครั้ง มันจิกที่ชื่อนั้นซ้ำๆ บางครั้งก็เดินวนอ่านชื่อไม่ยอมจากไปไหนราวกับจะบอก ว่าตัวมันเกี่ยวข้องกับกู่จิ้นอันจริงๆ เพราะว่ามันพูดไม่ได้ ทุกอย่างต้องอยู่ ที่การคาดเดาของเขา คุณชายสกุลฉูทบทวนทุกอย่างที่รู้

“เจ้าเกี่ยวข้องกับกู่จิ้นอัน แต่ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของเขา ไม่ใช่คนที่เขาส่งมา มีคำว่าวิญญูณกับเปลี่ยนเป็นคำสำคัญ วิญญูณเปลี่ยน เปลี่ยนวิญญูณ กู่จิ้นอันเปลี่ยนวิญญูณ” เมื่อกล่าวถึงประโยคนี้เขาก็เอียงศีรษะเล็กน้อย มองนกสีฟ้าที่ตีปีกอยู่บนโต๊ะ “เจ้าคงไม่ได้พยายามบอกว่าชื่อกู่จิ้นอันนอนไม่ได้สติเพราะว่าวิญญูณไม่ได้อยู่ในร่างของเขา”

ทันใดนั้นเจ้านกน้อยก็บินขึ้นก่อนจะลงไปเหยียบเหนือคำว่า ‘ใช่’

ฉูเฟิงเจ่าพูดอะไรไม่ออก แม้เขาจะเติบโตในยุคสมัยที่มีความเชื่อเรื่องภูตผีและไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเชื่อเรื่องพวกนี้มากนัก ฉูเฟิงเจ่าศรัทธาในความฉลาดและความพยายามของมนุษย์มากกว่า ที่เป็นเช่นนี้ เพราะรากฐานของร้านค้าจำนวนมากของสกุลฉูล้วนเกิดขึ้นจากความพยายามของเขาทั้งสิ้น มีใช่เรื่องโชคชะตาแต่อย่างใด ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่ลบหลู่ความเชื่อของคนอื่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็ไม่อยากเชื่อก็บังเอิญใจไว้เล็กน้อย ถ้าเกิดเรื่องนี้เป็นจริงทำไมเจ้านกน้อยนี้ถึงได้รู้เรื่องนี้ นอกเสียจากว่า...

“วิญญูณที่หลุดออกจากร่างของกู่จิ้นอันคงไม่ได้มาอยู่ในร่างของนกใช่หรือไม่”

เจ้านกน้อยตีปีกแล้วโฉบบินวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเขาก่อนร่อนลงที่คำว่า 'ใช่' อีกครั้ง ฉูเฟิงเจ้าทำอะไรไม่ถูกเพราะคำตอบที่ไม่คาดคิด เขาไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นความจริง การเปลี่ยนร่างเปลี่ยนวิญญูณเป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน แม้จะเคยได้ยินว่าวิญญูณของคนหลุดออกจากร่างล่องลอยไปเรื่อยๆ ทำให้คนเป็นบ้าหรือทำให้คนไม่ได้สติมาบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพียงเรื่องเล่าที่ยังไม่เคยพบเจอกับตัวเอง ทว่าวันนี้ไม่ใช่เพียงวิญญูณออกจากร่างเท่านั้น ยังเข้าร่างของสัตว์ปีกตัวหนึ่งด้วย และความฉลาดของเจ้านกตัวนี้ก็ทำให้เขาไม่กล้าปฏิเสธอย่างเต็มปากเต็มคำ

“ได้ ถ้าเจ้าบอกว่าเจ้าคือกัจฉินอัน เจ้าก็ควรตอบคำถามพวกนี้ได้” เป็นเรื่องปกติที่การอ้างตัวเป็นใครสักคนต้องพิสูจน์ว่าเขารู้เรื่องหรือรู้เฉพาะเจ้าตัวหรือไม่ “ถ้าเจ้ารู้คำตอบของคำถามไปที่คำว่าใช่ ถ้าเจ้าตอบว่าไม่ หมายถึงเจ้าไม่รู้คำตอบ ขอเตือนไว้ก่อนนะ ถ้าเจ้าบอกว่าเจ้ารู้เจ้าต้องตอบคำถามพวกนี้ให้ถูกทุกข้อ”

เจ้านกทำท่าเหมือนพยักหน้า ฉูเฟิงเจ้าจึงเริ่มต้นถามคำถาม

“อาหารที่ข้าชอบเป็นพิเศษคืออะไร”

“ไม่”

“ตอนเด็กข้าเคยแอบชอบเด็กหญิงคนหนึ่ง กัจฉินอันรู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร”

“ไม่”

“กัจฉินอันรู้หรือไม่ว่าสุราที่ข้าชอบที่สุดคือสุราชนิดใด”

“ไม่”

เจ้านกทำท่าไม่ชอบใจ แต่ฉูเฟิงเจ้ายังถามต่อ “เจ้าจำได้หรือไม่ว่าจดหมายฉบับสุดท้ายที่ข้าส่งถึงเจ้ากล่าวถึงเรื่องอะไร”

เป็นอีกครั้งที่เจ้านกน้อยหัวเสียอย่างรุนแรง มันสับัดหน้าตีปีกอยู่สักพักเพื่อแสดงความโกรธ ก่อนจะเดินไปย้ำทำบนคำว่า 'ไม่' สีคำถามของฉูเฟิงเจ้า นกสีฟ้าไม่สามารถตอบได้แม้แต่คำถามเดียว

แทนที่จะโกรธหรือไม่พอใจ ฉูเฟิงเง่ากลับพยักหน้าแล้วถอนหายใจ “สมกับเป็นกู่จิ้นอัน สมองของเจ้ามีแต่เรื่องการรบ ฝึกกระบี่ แล้วก็สตรีสกุลหลวง เจ้าไม่เคยใส่ใจมิตรสหายเท่าที่ควรเลย ถ้าเจ้าตอบได้ข้าก็คงคิดว่าเจ้าเป็นตัวปลอมแน่นอน”

ความจริงแล้วที่ฉูเฟิงเง่าเลือกถามคำถามเหล่านี้เพราะเขารู้ดีว่าคำตอบของกู่จิ้นอันตัวจริงจะเป็นอย่างไร มันเรียบง่ายมากก็คือเขาไม่รู้อะไรเลย แม้จะเป็นสหายกันแต่กู่จิ้นอันไม่เคยใส่ใจรายละเอียด สิ่งที่เขาให้ความสนใจมักเป็นเรื่องการรบ การฝึกกระบี่ หรือไม่กี่สตรีอย่างหวังลี่เซียนที่ฉูเฟิงเง่าไม่ค่อยถูกชะตานั้น ทว่าตอนที่ไต้ยิ่นซ่าวว่าอีกฝ่ายแต่งงานกับน้องสาวของหวังลี่เซียน เขากลับยินดีมากกว่า สตรีที่ดูอย่างไรก็เป็นสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นในที่สุดก็ทอดทิ้งกู่จิ้นอันในยามที่เขาลำบากที่สุด

“รองแม่ทัพตะวันออกผู้ยิ่งใหญ่กลายเป็นคนน้อยสีฟ้าที่ขำบิบให้ตายได้ด้วยมือข้างเดียว”

แม้จะมีสาวใช้เป็นผู้ช่วย แต่หวังลี่ถึงยังชอบที่จะดูแลสามีและทำทุกอย่างด้วยตัวเอง สาวใช้ที่เคยรับใช้กู่จิ้นอันมาก่อนหน้านี้ค่อนข้างพอใจที่มีสุหยินน้อยที่หุ้มเท พวกนางมีหน้าที่เพียงนำของใช้หรืออุปกรณ์อย่างอ่างใส่น้ำหรือผ้าเช็ดตัวมาให้ ส่วนที่เหลือหากไม่หนักหนาเกินไปสุหยินน้อยจะทำด้วยตัวเอง ถึงชาวลือจะบอกว่าเป็นการแต่งงานที่ไม่เต็มใจ นางแต่งงานเพื่อเป็นตัวแทนของพี่สาวที่ปฏิเสธงานแต่งงาน แต่ความโล่งใจที่ได้เห็นก็ทำให้สาวใช้รู้สึกชื่นชมไม่น้อย

ความนิยมในตัวสุหยินน้อยที่เพิ่งมาอาศัยอยู่ได้เพียงวันเดียวทำให้คนที่อยู่มาก่อนไม่ค่อยพอใจ ซึ่งไปหลานฟังข่าวลือของสาวใช้ด้วยความรู้สึกไม่ชอบใจ เวลานี้ท่านโหวยังคงอยู่ที่นี้ กู่จิ้นอันแม้จะนอนนิ่งเป็นผักก็นับว่าเป็นบุตรชายคนโปรดของเขา นางไม่กล้าลงมือทำอะไรบู่มบ่าม ได้แต่บอกให้สาวใช้คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวเอาไว้เท่านั้น รอคอยแค่ออกาสือกสามวันข้าง

หน้า เมื่อหวังลี้ถึงห้องตำราให้แม่สามีฟัง ควรเป็นคราวของนางบ้าง

หวังลี้ถึงไม่ได้รับรู้เรื่องนี้ คิดไม่ถึงว่าความขัดแย้งของสะใภ้ใหญ่กับสะใภ้เล็กจะเริ่มต้นรวดเร็วถึงเพียงนี้นางแค่ใช้ชีวิตของตัวเอง อ่านหนังสือ ห้องตำรา ดูแลสามีไปตามความสามารถเท่านั้นไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวกับใคร

เกือบจะมืดแล้ว เจ้านกสีฟ้าที่หายตัวไปตอนกลางวันกลับมาเกาะที่หน้าต่างอีกครั้ง หวังลี้ถึงมองเจ้านกท่าทางเสนาะรู้ ก่อนจะเทอาหารลงในถ้วยเล็กให้

“คงให้เจ้านอนในนี้ไม่ได้ กลับรังไปเถิด พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ ข้าจะหาอาหารไว้ให้” แม้ว่ากลางวันจะร้อน แต่กลางคืนยังมีอากาศค่อนข้างเย็น อีกทั้งเพราะปลูกต้นไม้ใกล้หน้าต่างห้องต้องระวังเรื่องละอองน้ำค้างเป็นพิเศษ หวังลี้ถึงไม่สามารถเปิดหน้าต่างค้างเอาไว้เหมือนเวลากลางวันได้ นางจำต้องไล่เจ้านกออกไป

มันไม่ได้คาบอาหารที่นางให้ แต่ยอมที่จะบินกลับไปเกาะที่ต้นหลิวอย่างว่าง่าย มองดูหน้าต่างห้องนอนถูกปิดลง กุจั่นอันไม่รู้ว่บรยากาศภายในเป็นอย่างไร แต่เขารู้สึกว่าสามารถไว้วางใจให้ร่างของตนอยู่ภายใต้การดูแลของอีกฝ่ายได้

เงาเกาะอยู่บนกิ่งหลิว มองดูใบไม้ที่ถูกสายลมพัดจนสลับไหว ดวงจันทร์ยามค่ำคืนค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า หวังว่าการหลับและตื่นอีกครั้งจะได้ลืมตาในร่างของตัวเอง น่าเสียดายที่สวรรค์ไม่ได้ยินคำอธิษฐานของเขา ในห้าวันต่อมาเขาก็ยังตื่นขึ้นในร่างของนกเช่นเดิม

พียงไม่ทันสว่างหวังลี้ถึงก็เปิดหน้าต่างแง้มออกแล้ว เจ้านกรีบบินไป

เกาะที่ริมหน้าต่างเช่นเดิม นางยิ้มให้มัน เอาอาหารนกอันได้แก่พวกธัญพืชตากแห้งมาวางให้ เดิมทีช่วงแรกที่เป็นนกกุจั่นอันไม่คิดที่จะกินอาหารของนก อาศัยกินผลไม้ประทังชีวิต บางครั้งก็จิกกินข้าวสุกที่เหลืออยู่บนโต๊ะอาหาร แต่พอผ่านไปนานเข้าก็เปิดใจให้แก่เมล็ดธัญพืชตากแห้ง แม้จะแข็งไปนิดแต่ก็อยู่ห้อง

ทำให้อ้วนได้นานกว่า รวมถึงสามารถชนกลับไปที่ตั้งโดยไม่ต้องกลัวหน้าเสียดด้วย
เจ้าหนักก็ลงกินอาหารในขณะที่หวังลีถึงให้สาวใช้ช้อนอุปรณ์ทำความสะอาด
สะอาดและเสื้อผ้าชุดใหม่เข้ามาด้านใน นางเริ่มตั้งหน้าตั้งตาทำความสะอาด
ร่างกายของสามี เพราะยังคงเป็นตอนเช้า นางจึงทำเพียงเช็ดหน้าและแขนขา
ของเขาเพื่อให้รู้สึกสดชื่น จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้า เสร็จแล้วก็ป้อนยาที่ปรุงขึ้น
เป็นพิเศษ คนป่วยด้วยอาการเช่นเดียวกับเขามักจะตายอย่างรวดเร็วเพราะไม่
สามารถกินอาหารหรือน้ำได้ หมอจึงปรุงยาพิเศษที่มีราคาค่อนข้างแพงเพื่อใช้
เพียงชีวิตของเขาเอาไว้ เพียงแต่เวลาป้อนยายังต้องใช้ความพยายามเพราะเขา
ไม่สามารถกลืนด้วยตัวเองได้

หวังลีถึงได้เรียนรู้เรื่องนี้มาแล้วเมื่อวาน นางพุงสร้างของเขาให้อยู่ในท่า
กึ่งนั่งกึ่งอกนางเอาไว้ จากนั้นให้สาวใช้ยื่นถือถ้วยยา นางใช้มือข้างหนึ่งประคอง
ใบหน้าของเขา มืออีกข้างค่อยๆ ใช้ช้อนป้อนให้ยาไหลเข้าไปในปากอย่างช้าๆ
ที่ละนิด การป้อนยาใช้เวลานานมาก กว่าจะหมดถ้วยยาอาจใช้เวลาเป็นชั่วโมง
ก็ได้ วันหนึ่งยังคงรู้สึกทุเล มีเหงื่อซึมออกทางแผ่นหลังและใบหน้าของนาง เมื่อ
มองเห็นว่ายามหมดถ้วยแล้วก็ผ่อนคลายใจ โบกมือให้สาวใช้ไปพัก ส่วนตัว
เองเดินเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

อาหารมื้อแรกของนางไม่ได้กินร่วมกับครอบครัวใหญ่อีกแล้ว นางใช้
ข้ออ้างเรื่องการดูแลสามีทำให้เวลาอาหารไม่ตรงกับคนอื่น ท่านโหวยยอมเห็นดี
เห็นงามกับสะใ้ว แม้แต่การไปทำความสะอาดศพแม่สามีในตอนเช้าก็ถูกยกเว้น
หวังลีถึงจึงซ่อนตัวอยู่ในเรือนพักของตัวเองได้อย่างสบายใจ ท่องตำราให้สามี
ฟังไปวันๆ

พริบตาเดียวผ่านไปสามวัน หวังลีถึงไปพบจางเหมยจีที่เรือนส่วนตัว
ภายในห้องนั้นยังมีชั่งไปหลานนั่งรออยู่ด้วย นางไม่รู้ว่าด้านหลังมีเจ้านกสีฟ้า
บินติดตามไม่ห่าง เห็นว่าตลอดหลายวันมานี้นางนั่งอ่านตำราพยายามท่องจำ
มากแค่ไหน แต่ตำราสองเล่มใช้เวลาจำแค่สามวันไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปสามารถ

ทำได้ กุฉินอันรู้ว่านี่คือแผนการที่ถูกวางเอาไว้เพื่อกำราบหวังลีถึง เขาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากติดตามดูเท่านั้น

“การระงับแม่สามี การระงับพี่สะใภ้เจ้าค่ะ” กิริยาท่าทางของหวังลีถึงไม่มีข้อบกพร่อง นางย่อกายให้มารดาเลี้ยงสามีกับพี่สะใภ้เล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นยืนตัวตรง ตราบใดที่อีกฝ่ายยังไม่ได้เอ่ยปากอนุญาตให้หนึ่งก็ยังคงต้องยืนอยู่เช่นนั้น

จงหม่อมยี่สิบร้อยให้สะใภ้เล็กยืนอยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีใครพูดอะไร ซ่งไปหลานที่นั่งอยู่ด้านข้างตีมาอย่างสบายใจราวกับว่ามองไม่เห็นคนที่ยืนอยู่กลางห้องหวังลีถึงไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไรเช่นกัน ถ้าพูดเรื่องการกลั่นแกล้งหรือเมิ่นเฉยนับว่าเป็นเรื่องที่น่างพบเจอมาช้านานตั้งแต่อยู่จวนสกุลหวัง ความอดทนย่อมมากกว่าคนทั่วไป หากหวังให้นางเอ่ยปากขอร้องหรือไว้วางใจยอมทำให้ผิดหวัง

สุทพินจงรอแล้วรอเล่าไม่เห็นว้าสะใภ้เล็กเอ่ยปากพูดอะไรก็รู้สึกหงุดหงิดใจ เดิมทีนางต้องการใช้แผนการนี้เพื่ออบรมเรื่องมารยาทกับอีกฝ่าย แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมพูด การกล่าวหาว่าเสียมารยาทต่อผู้ใหญ่ออมเป็นไปไม่ได้ ทำยี่สิบร้อยนางก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ ยังมีหนทางข้างหน้าที่สามารถจัดการความหยิ่งโสของอีกฝ่ายได้

“ครบสามวันแล้ว เจ้าคงท่องจำมารยาทและกฎบ้านสกุลกุมมาแล้วใช่หรือไม่”

“ข้าท่องจำมาแล้วเจ้าค่ะ”

“อีกเช่นนั้นก็ท่องเรื่องมารยาทให้ข้าฟัง” คำสั่งเปิดกว้างเช่นนี้หมายความว่าต้องการให้หวังลีถึงท่องทุกตัวอักษรในตำราออกมา

ทว่าหวังลีถึงกลับสงบมาก นางเริ่มต้นท่องตำราเรื่องมารยาทออกมาตั้งแต่ตัวอักษรแรก เมื่อท่องไปได้ครู่หนึ่งโดยไม่ได้ติดขัด จงหม่อมยี่สิบร้อยเรียกให้สาวใช้หยิบตำรามารยาทออกมาเปิดดู และพบว่าทุกคำที่อีกฝ่ายกล่าวมาล้วนเป็นไปตามอักษรแต่ละบรรทัดโดยไม่มีตกหล่น แม้แต่ซ่งไปหลานก็ยังคงประหม่อมองตัวอักษรในตำราตามไปด้วย ในขณะที่คนฟังกำลังตกใจ ไม่ว่าเปิดไปที่

หน้าต่อที่หน้าทุกถ้อยคำก็ยังถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน

อ่านไปได้ราวสิบห้าหน้าจึงห่มยี่จี้ยกมือห้ามแล้วเริ่มบอกกลุ่มตามบท เช่น มารยาทเรื่องการเข้าเฝ้า มารยาทในการพบผู้ทรงศีล หวังสี่ถึงต้องใช้เวลา ขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเริ่มท่องออกมาโดยไม่ผิดเพี้ยนเช่นเดิม ไม่ว่าจะถามก็ บทนั้นก็ยังคงสงบและท่องออกมาราวกับได้กินตำราเข้าไป

“พอแล้ว ข้ารู้ว่าเจ้ามีความสามารถจริงๆ แต่ตำรามารยาทเป็นสิ่งที่ผู้คน ที่เติบโตในครอบครัวขุนนางล้วนเคยได้สัมผัสมา เจ้าจะท่องได้ก็คงไม่แปลก” จงเหมยจีเห็นแบบนั้น นางคิดว่าหวังสี่ถึงอาจเคยท่องตำราเล่มนี้มาก่อนหน้าแล้ว ไม่มีทางที่จะเชื่อว่าคนเพิ่งอ่านได้เพียงสามวันจะสามารถท่องจำได้เช่นนี้ “ตำรา มารยาทให้ถือว่าผ่าน ต่อไปคือกฎบ้านสกุลกู๋ หวังว่าเจ้าจะสามารถท่องจำให้ แม่นยำได้เช่นเดียวกัน”

หวังสี่ถึงพยักหน้ารับ สูดลมหายใจและเริ่มท่องกฎบ้านสกุลกู๋ตั้งแต่ข้อ แรก รอยยิ้มที่อยู่บนใบหน้าของจงเหมยจีแข็งค้าง นางคิดว่าเอาตำรากฎบ้าน สกุลกู๋ขึ้นมาดูอีกครั้งและพบว่าไม่มีอะไรผิดเพี้ยน สตรีตรงหน้าท่องออกมา รวกับกำลังอ่านตำราอยู่ แม้ว่าจะใช้วิธีการเดิมคือสู่มให้นางบอกกฎบ้านสกุล กู๋โดยไม่สนใจลำดับ สลับตำแหน่งกันไปมา แต่หวังสี่ถึงก็ไม่ทำให้ผิดหวัง นาง ท่องทุกถ้อยคำได้อย่างถูกต้องจริงๆ

“เจ้าต้องเล่นเล่ห์กลบางอย่างแน่นอน” ในที่สุดช่วงบ่ายหลานก็หลุดปาก เอ่ยออกมา

หวังสี่ถึงที่กำลังท่องกฎบ้านตามคำสั่งของมารดาเลี้ยงสามีจึงหยุดชะงัก ก่อนฮ้อนตาขึ้นมองพี่สะใภ้ กล่าวตอบด้วยรอยยิ้ม “ทำไมพี่สะใภ้จึงคิดว่าข้า เล่นเล่ห์กลเล่าเจ้าคะ”

“เวลาแต่สามวัน เจ้าสามารถท่องจำตำราได้สองเล่มเชียวยหรือ” นางไม่ เชื่อว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้จริง

จงเหมยจีก็ไม่ได้คัดค้านคำของสะใภ้คนโตเพราะไม่อยากจะยอมรับ เช่นกันว่าสะใภ้เล็กจะมีความสามารถเช่นนี้ เมื่อสะใภ้คนโตเอ่ยขึ้นก็อดเห็น

ด้วยอย่างเสียไม่ได้ แม้จะไม่สามารถบอกได้ว่านางใช้กลวิธีใดก็ตาม ในขณะที่กำลังจะเอยปากให้สาวใช้เข้าไปตรวจค้นร่างกายของอีกฝ่าย หวังลี้ถึงก็เอยขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม

“ข้ากลับรู้สึกว่าคุณเองต้องความสามารถ ต้องใช้เวลาถึงสามวันจึงห้องตำราเหล่านี้ได้ ไม่อาจเทียบกับพีละไม้ที่ห้องจำได้ในเวลาเพียงหนึ่งวัน” ไม่มีถ้อยคำโต้แย้ง ทว่ากลับทำให้คนฟังไม่กล้าเอยปากเรื่องค้นตัว

ทุกถ้อยคำที่หวังลี้ถึงกล่าวมาล้วนย้อนกลับเข้าหาพวกนางทั้งสิ้น เดิมทีอวดอ้างว่าซึ่งไปหลานสามารถจำตำราเหล่านี้ได้หมดภายในหนึ่งวัน หากพวกนางสงสัยคนที่ใช้เวลามากกว่าถึงสองวัน ก็ควรย้อนกลับไปถึงความน่าเชื่อถือของซึ่งไปหลานด้วย รอยยิ้มที่ไร้พิษสงบนใบหน้านั้นเหมือนอาบไปด้วยหนามแหลมอันตราย จึงหม่อมเจ้าจำต้องปล่อยให้นางกลับไปเรือนพักโดยไม่ได้ลงมือทำอะไร

“ท่านแม่” ซึ่งไปหลานมองร่างของหวังลี้ถึงเดินออกจากห้องไป ก่อนหันกลับมาทามารดาสามี

“ไม่ต้องห่วง อีกไม่นานท่านโหวจะเดินทางไปชายแดนแล้ว ถึงเวลานั้นข้าจะสั่งสอนให้นางรู้จักที่ต่ำที่สูงเอง”

ห้า

ท่านโหวออกจากวง

หลังจากวันทดสอบห้องตำราภูมิกฎบ้านสกุลภูวันนั้น จงเหมยจีกับซ่งไป๋หลานก็ไม่ได้มารบกวนอะไรหวังสี่ถึงอีก นับว่าเป็นช่วงเวลาสงบสุขไม่น้อย นางแหบไม่ก้าวเท้าออกจากห้องของตนเอง ใช้เวลาทั้งวันดูแลคนป่วยบนเตียง เมื่อวันก่อนหมอมามาตรวจจู้จิ้นอันตามเวลา เขาชื่นชมนางเรื่องการเอาใจใส่และแนะนำบางอย่างเพิ่มเติม อันตรายของคนที่นอนหลับไม่ได้สตินานๆ นอกจากเรื่องขาดสารอาหารยังมีปัญหาใหญ่กว่านั้นก็คือ เรื่องบาดแผลที่เกิดจากการกดทับ หากไม่ขยับพลิกตัวผู้ป่วยจุดที่ถูกนอนทับเป็นเวลานานจะทำให้เกิดแผล ถ้าปล่อยไว้นานเกินไปจะทำให้เนื้อบริเวณนั้นตาย จะลุกลามกลายเป็นปัญหาใหญ่

หวังสี่ถึงฟังคำแนะนำอย่างตั้งใจ แล้วคอยพลิกตัวให้สามมีบ่อยๆ นอกจากนี่ยังนัดตามแขนและขาของเข่า เพื่อว่าเขาตื่นขึ้นมาอวัยวะเหล่านี้จะสามารถฟื้นฟูได้เร็วขึ้น ความทุ่มเทเช่นนี้ไม่ใช่แค่บารับใช้ที่รู้ แต่ท่านโหวเองก็รู้เช่นกัน เมื่อพ่อบ้านรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านโหวที่กำลังเตรียมตัวออกเดินทางไปชายแดนตะวันออกก็รู้สึกคลายใจ คิดไม่ผิดที่เขาตัดสินใจจ้างงานแต่งงานให้บุตรชาย ไม่ว่าจะเพราะอะไร การได้หวังสี่ถึงมาเป็นสะใภ้ก็ไม่

ตัวอย่าง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอห์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com